

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

12. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

26. BŘEZNA 2006

Z obsahu:

**Poselství Benedikta XVI.
k XXI. světovému dni
mládeže 2006**

- strana 2 -

Obětován spolu s Ježíšem

Životní příběh

Mons. Giuseppe Cognaty

- strana 4 -

Poselství Mariina

„Staň se“

P. Dalmatius Zillingen

- strana 6 -

Maria, ustavičná Panna

P. ThLic. Filip

M. Ant. Stajner

- strana 7 -

**K některým teologickým
a historickým tvrzením**

v knize „Šifra mistra

Leonarda“

- strana 8 -

Člověk jako duch a hmota

Prof. Dr. Václav Wolf

- strana 9 -

Lesk kněžského

celibátu (2)

- strana 10 -

V Ježíšově škole (11)

Evangelium podle

svatého Marka

- strana 10 -

Výzvy fatimského

poselství (49)

Četba na pokračování

- strana 14 -

„Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova.“ (Lk 1,38)

Poselství Benedikta XVI. k XXI. světovému dni mládeže 2006

Obracím se s radostí k Vám, kteří se připravujete na XXI. světový den mládeže, a v mé duši ožívají vzpomínky na obohacující zkušenosti, které jsme udělali v srpnu minulého roku v Německu. Den mládeže v tomto roce bude slaven v různých místních církvích a bude vhodnou příležitostí, aby znovu oživil plamen nadšení zažehnutý v Kolíně, který mnozí z Vás zanesli do vlastních rodin, farností, sdružení a hnutí. Bude to současně čas vyvolený k tomu, aby zapojil mnoho Vašich přátel do duchovního putování nových generací za Kristem.

Téma, které předkládám k Vaší úvaze, je verš z žalmu 118 (119): *Svítilnou mým krokům je tvé slovo, je světlem na mé cestě* (v. 105). Milovaný Jan Pavel II. komentoval tato slova takto: „Prosebník se rozplývá chválou nad Božím Zákonem, který mu připadá jako svítilna pro jeho kroky na neznámé cestě života.“ Bůh se zjevuje v dějinách, hovoří k lidem a jeho slovo je tvořivé. A skutečně, v hebrejském pojetí výraz „dabar“, který se překládá výrazem „slovo“, znamená jak slovo, tak skutek. Bůh říká to, co činí, a činí to, co říká. Ve Starém zákoně oznamuje synům Izraele příchod Mesiáše a nastolení „nové“ smlouvy. Vtělením Slova naplní své sliby. Konstatuje to dobře také Katechismus katolické církve: „Kristus, Boží Syn, který se stal člověkem, je jedinečným, dokonalým a definitivním Slovem Otce, který v něm říká všechno, a nebude už jiné slovo než toto“ (čl. 65). Duch Svätý, který vedl vyvolený národ a inspiroval autory Písma svätého, otevírá srdce věřících, aby chápali to, co je v něm obsaženo. Tentýž Duch je aktivně přítomen ve slavení Eucharistie, když kněz tím, že pronáší konsekrační slova „in persona Christi“, proměňuje chléb

a víno v Kristovo Tělo a Krev, aby se staly duchovním pokrmem věřících. Abychom mohli postupovat na pozemské pouti k nebeské vlasti, potřebujeme všichni výživu slova a chleba života, které jsou od sebe neoddělitelné!

Apoštolové přijali slovo spásy a předali je svým nástupcům jako drahocenný klenot do bezpečné pokladnice Církve: bez Církve hrozí nebezpečí, že tato perla se ztratí nebo se rozbije. Drahá mládeži, milujte Boží slovo a milujte Církev, která Vám dovoluje přistupovat k pokladu tak vysoké ceny a uvádí Vás, abyste mohli ocenit jeho bohatství. Milujte a poslouchajte Církev, která přijala od svého zakladatele poslání ukazovat lidem cestu k pravému štěstí. Není snadné rozpoznat a potkat autentické štěstí ve světě, ve kterém žijeme a ve kterém je člověk často zajatcem myšlenkových proudů, které ho vedou k tomu, aby se pokládal za „svobodného“, aby se ztratil v omylech a iluzích bludných ideologií. Je naléhavé „osvobodit svobodu“ (srov. Veritatis splendor 86), osvitit temnoty, ve kterých lidstvo právě tápe. Ježíš nám ukázal, jak toho dosáhnout: *Zůstanete-li věrní mému slovu, budete vpravdě mými učedníky; poznáte pravdu a pravda vás osvobodí* (Jan 8,31-32). Vtělené Slovo, Slovo

Pravdy, nás osvobozuje a vede naši svobodu směrem k dobru. Drahá mládeži, přemýšlejte často o Božím slovu, dovolte Duchu Svätému, aby byl Vaším učitelem. Odhalíte tak, že Boží myšlenky nejsou takové, jako lidské myšlenky; povedou Vás, abyste rozjímali o pravém Bohu, budete čist události dějin jeho očima; zakušíte v plnosti radost, která se rodí z pravdy. Na cestě života, která není snadná ani zbavená nástrah, můžete se setkat s obtížemi a utrpením a často budete v pokušení zvolat s Žalmistou: *Jsem znaven utrpením* (Ž 118,107). Nezapomeňte připojit spolu s ním: *Pane, dej mi život podle svého slova... Můj život je často v nebezpečí, ale nezapomínám na tvůj zákon* (tam. 107,109). Přítomnost milujícího Boha prostřednictvím jeho slova je svítilnou, která zahání temnoty strachu a osvětluje cestu také v těch nejobtížnějších okamžicích.

Autor Listu Židům píše: *Boží slovo je plné života a síly, ostřejší než každý dvojsečný meč: proniká až k rozdělení duše a ducha, kloubů a morku a pronáší soud i nad nejvnitřnějšími lidskými myšlenkami a hnutími* (4,12). Je třeba brát vážně tuto výzvu a pokládat Boží slovo za „zbraň“ nezbytnou pro duchovní boj; ono působí účinně a přináší plody, když se naučíme mu naslouchat a být mu pak ta-

ké poslušni. Katechismus katolické církve vysvětluje: „Poslouchat ve víře znamená podřídit se slyšenému slovu, protože jeho pravdivost zaručuje Bůh, který je Pravda sama“ (čl. 145). Jestliže je Abrahám vzorem v tomto poslouchání, které znamená poslušnost, Šalomoun se představuje opět jako zanicený hledač moudrosti obsažen v Božím slově. Když mu Bůh navrhuje: *Žádej si, co ti mám dát*, moudrý král odpoví: *Uděl svému služebníku učenlivé srdce* (1 Král 3,5.9). Tajemství toho, abychom měli „učenlivé srdce“, je vychovat srdce, aby bylo schopné poslouchat. Toho dosáhneme, když ustavičně rozjímáme o Božím slově a jsme v něm zakořeněni v úsilí stále lépe ho poznávat.

Drahá mládeži, povzbuzuji Vás, abyste si osvojili důvěrnou znalost Bible, drželi a nosili ji v ruce, protože je pro Vás jako kompas, který Vám ukazuje cestu, kterou máte jít. Když ji čtete, učíte se poznávat Krista. V této věci ujišťuje sv. Jeroným: „Neznalost Písma je neznalost Krista“ (PL 24,17; srov. DV 25). Velice osvědčenou cestou k prohloubení a zakoušení Božího slova je *lectio divina*, které představuje etapový duchovní itinerář. Z *lectio*, které se skládá z četby a výkladu úryvku Písma svätého, při kterém vybíráme základní prvky, se přechází k rozjímání, které je jako vnitřní zastavení, v němž se duše obrací k Bohu a snaží se pochopit to, co jeho slovo znamená dnes pro konkrétní život. Pak následuje modlitba, která nám umožňuje setrvat s Bohem v přímém rozhovoru, a nakonec dospějeme až ke kontemplaci. Ta nám pomáhá udržovat srdce v pozornosti k přítomnosti Krista, jehož slovo je *světlo, které svítí na temném místě, dokud se nerozžehne den a jitřenka vám nevzejde v srdci* (2 Petr 1,19). Četba, studium a rozjímání o Božím slově musí vyústit v život, který přilnul ke Kristu a k jeho přikázáním.

Pokračování na str. 7

EDITORIAL

V liturgických čteních „růžové“ postní neděle se setkáváme hned se dvěma případy nevěrnosti vyvoleného národa vůči Hospodinu. Ačkoliv Hospodin zahrnuje svůj lid otcovskou péčí a pozorností, znovu a znovu se opakují situace, kdy Izrael zapomíná na svou smlouvu. Příkaz: „Nesmíš mít boha jiného, nesmíš se obracet k cizím bohům“ může znít

uším dnešních lidí jako omezení, ale je to podobné „omezení“, jako když řekneme řidiči: nejedź po oraništi, drž se jen silnice. Co vlastně lákalo Izraelity k cizím bohům, co jim mohla nabídnout mrtvá božstva, která mají oči, ale nevidí, mají uši, ale neslyší? Vidíme to zcela konkrétně na Šalomounovi. Ačkoliv byl ob-

Pokračování na str. 13

Záchrana na kůlu

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Tak musí být povýšen Syn člověka.

Dnes tě Pán čeká o samotě daleko od zástupu. Najdeš ho, když se přidružíš k Nikodémovi, jednomu z veleřady, který se za ním chystá k soukromému rozhovoru. Následuj ho i v tom, že nelituje času a pohodlí, aby se mohl setkat s Ježíšem. Zvolil k tomu až dobu nočního klidu, proto si zatím přečti pozorně starozákonní i novozákonní čtení dnešní neděle. Nepřipomíná ti pohled do dějin Izraele nápadně současnou dobu? Nenaplnila se opět míra, aby vzplál Hospodinův hněv, protože už není léku? Odpověď na tuto otázku dostaneš v nočním rozhovoru s Pánem. Bude zde řeč právě o prostředku záchranu z takové situace. Nikodém přichází za Pánem se zcela jiným postojem než jeho druhové z veleřady. Každému, kdo přijde s otevřeným a upřímným srdcem, Ježíš rád sdělí svá nejhlubší tajemství.

Pánovo slovo připomíná dramatickou situaci vyvolaného národa. Protože Izraelité na poušti ve své zaslepenosti neviděli, že svou vzpourou a reptáním nejen hrubě urážejí Hospodina, ale především ohrožují sami sebe, poslal Bůh hady, aby lid pocítil na vlastním těle, čemu nechtěl rozumět ve svém srdci. To je smysl Božích trestů. Teprve po citelném postihu lid pochopí a prosí o odpuštění a záchranu. Tehdy Mojžíš na pokyn Hospodina vztyčil na kůlu bronzového hada. Kdo na vyvýšeného hada pohleděl, byl zachráněn.

Možná ani ty ještě dostatečně nepocituješ, jak had Nepřítel ohrožuje tvůj duchovní i tělesný život nejrůznějšími způsoby: vidinou bohatství, sobectvím a chamtivostí, jak proniká do krve smrtelným jedem pýchy, sebevědomí, povýšenosti, jak paralyzuje a oslabuje jed tělesnosti, smyslových požitků a sobeckého potěšení. Hady všeho druhu se to kolem jen hemží a není možné, aby ses zachránil vlastními silami. Svěvolné a zpupné lidské pokolení se nachází v mnohem větším ohrožení než reptající vyvolený národ na poušti. Bůh však *tak miloval svět*, že nedává vztyčit jen kovového hada, ale *vlastního Syna vydává, aby byl povýšen na dřevě*.

Když se tedy z Ježíšových úst dovídáš, jakou záchranou je pro tebe jeho Kříž, odeber se co nejrychleji na Kalvárii, aby ses dlouze a v pokorné usebranosti a kající důvěře zahleděl na Toho, který tě přišel zachránit.

Co zde vidíš na dřevě kříže? Pni tu obnažené zohavené lidské tělo s vykloubenými údy a zprerhanými šlachami. Po bičování rozdrážděná záda dále drásá hrubá tvrdá kláda. To zmučené tělo by se chtělo svíjet bolestí jako had, ale hřeby na rukou i na nohou umožňují jen bolestivě vzepětí, aby se hrudník, svěřený křečí, aspoň na krátkou chvíli nadechl. Umírá před tvým zrakem Muž bolesti pozvolna, abys měl dost času pohlédnout na něho a *jeho sinalostí byl uzdraven*.⁽¹⁾

Je tu kolem tebe mnoho těch, kteří se na Ukřižovaného dívají, ale ne všichni budou uzdraveni. Farizeové a zákoníci se na Ježíše dívají jen proto, aby se pásli na jeho bezmocnosti. Dívají se na něho vojáci, kteří ho přibili na kříž, protože čekají, kdy budou moci ukončit své kruté řemeslo a vrátit se ke své zábavě. Dívají se na něho zločinci, kteří byli ukřižováni spolu s ním, ale každý s jiným výsledkem.

Cítíš-li upřímnou touhu po uzdravení, zahleď se na Ježíše nejen očima, ale také srdcem plným pokorné zkroušenosti a důvěry. Zahleď se do jeho zsinálé tváře, abys aspoň vytušil vysokou cenu své záchranu. Dívej se na něho očima jeho bolestné Matky, která jediná dokonale vidí, co se zde odehrává. Její jediné Dítě – nejkrásnější z lidských synů – visí na dřevě zneuctěné a zohavené. Nejvyšší a nejvyšší Svätý je připočten mezi zločince. Nejtědřejší Dobrodinec je odstraňován jako nebezpečný škůdce. Všemohoucí přijal úděl bezmocného. Ten, skrze něhož je stvořeno všechno, svět viditelný i neviditelný, visí tu nahý, o všechno oloupený. Král, jemuž se v úctě klaní celé nebe, stal se terčem rouhání a posměchu. Původce všeho života přijímá potupnou smrt, a to všechno jen proto, že jako Syn Nejvyššího *se stal poslušný až k smrti na kříži*.⁽²⁾ Všem, kteří mu tolik ublížili, posílá z kříže své odpuštění. Zločinci, který prosí o smilování, slibuje ještě dnes setkání v ráji. Všechno, co podstoupil, podstoupil z nekonečné touhy, aby mohl rozdávat své slitování. Co by ti mohl odepřít?

S jakými slovy se tedy obrátíš na ukřižovaného Krále? *Sestup z kříže, a já v tebe uvěřím!*?⁽³⁾ Nebo snad: *Děkuji ti, že nejsem jako ti ostatní!*?⁽⁴⁾ Raději si vypůjči osvědčenou prosbu omilostněného vraha: *Ježíši, rozpomeň se na mne!*⁽⁵⁾

Pánovo odpuštění tě nejen osvobozuje, ale také zavazuje, abys přivedl ke kříži všechny, kteří ani nevědí, jaká jim hrozí záhuba a kdo je Ten, který plný milosrdenství a odpuštění čeká na jejich kající pohled a slovo.

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Kron 36,14–16.19–23

Všechna knížata, kněží i lid se dopustili mnoha nevěrností. Napodobovali všechny hanebnosti pohanů a poskvřili chrám, který si Hospodin posvětil v Jeruzalémě. Hospodin, Bůh jejich otců, posílal k nim bez ustání své posly, neboť měl soucit se svým lidem a se svým příbytkem. Ale oni se posmívali Božím poslům, pohrdali jeho slovy a tupili jeho proroky, až se vznítil Hospodinův hněv proti jeho lidu, že už nebylo léku. Nepřátelé spálili Boží chrám, zbořili hradby Jeruzaléma, všechny jeho paláce vydali napospas ohni a zničili všechny jeho cenné předměty. Nabuchodonosor vystěhoval do Babylóna všechny jeho obyvatele, kteří unikli meči. Sloužili jemu a jeho synům jako otroci až do zřízení perského království, aby se splnilo Hospodinovo slovo pronesené Jeremiášovými ústy, dokud země nedostala náhradu za nezachovávané soboty. Po všechny dny zpusťování odpočívala, až se naplnilo sedmdesát let. V prvním roce perského krále Kýra vzbudil Hospodin ducha Kýra, perského krále, aby se splnilo Hospodinovo slovo pronesené Jeremiášovými ústy, a on dal prohlásit – i písemně – po celém království: Tak praví Kýros, perský král: Všechna království země mi dal Hospodin, Bůh nebes. On mi přikázal, abych mu vystavěl chrám v Jeruzalémě, který je v Judsku. Kdo je mezi vámi ze všeho jeho lidu? Ať je Hospodin, jeho Bůh, s ním. Ať jde do Jeruzaléma!

2. čtení – Ef 2,4–10

Bratři! Nekonečně milosrdný Bůh nás miloval svou velikou láskou, a když jsme byli mrtví pro své hříchy, přivedl nás k životu zároveň s Kristem. Za to, že jste zachráněni, máte co děkovat Boží dobrotě. Když vzkřísil Krista Ježíše, vzkřísil zároveň s ním i nás, a když vykázal jemu místo v nebi, vykázal je zároveň i nám, protože jsme s ním spojeni. Tím chtěl v budoucím čase ukázat nesmírné bohatství své milostivé dobroty vůči nám, a to pro Krista Ježíše. Té záchranu docházíte z Boží dobroty skrze víru. Není to vaši zásluhou, je to Boží dar! Dostáváte ho ne pro skutky, aby se nikdo nemohl chlubit. Jsme přece jeho dílo, stvořeni v Kristu Ježíši k dobrým

Pokračování na str. 15

Ať se mi přilepí jazyk k patru, jestliže na tebe nevzpomenu, jestliže ti nedám přednost před každou radostí.⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Iz 53,4; ⁽²⁾ Fil 2,8; ⁽³⁾ srov. Mt 27,42;

⁽⁴⁾ srov. Lk 18,11; ⁽⁵⁾ Lk 23,42; ⁽⁶⁾ res. Žalm 136

Obětován spolu s Ježíšem

Mons. Giuseppe Cognata

*14. 10. 1885 – † 22. 7. 1972

Rodina, ze které pocházel, se věnovala v italském Agrigentu spíše kultuře a veřejné správě než křesťanskému životu. Giuseppe se narodil jako druhé dítě rodičů Vitale Cognaty a Rosy Montanové 14. října 1885 ve městě Tempì. Otec, svobodný zednář, jen na nátlak matky, která byla ženou víry, poslal syna studovat do salesiánského ústavu San Basilio di Randazzo.

Zde se setkal se svatým salesiánem, kterého formoval ještě osobně Don Bosco. Don Peppino – tak mu říkali v rodině – odchází ze salesiánského gymnázia v roce 1900 s kněžským povoláním v srdci.

Nastaly pro něho velké boje v rodině, především s otcem, svobodným zednářem, ale nakonec vstoupil celý šťastný v roce 1901 k salesiánům.

Ve stopách Dona Bosca

Po příkladu svatého zakladatele se ihned hluboce zamiloval Pannu Marii Pomocnici křesťanů a Ježíše v Eucharistii. Chtěl být „obětí spolu s Ježíšem“, tj. být obětován s ním za spásu světa na Kalvárii a v oltářní oběti.

Jak plynula léta a blížil se cíl jeho horoucí touhy, uchvacoval ho tento ideál stále více. Jako student, novic a klerik se vyznačoval neobyčejnou dobrotou a ctnostmi, byl vždy plný radosti, jak to učil své syny zakladatel salesiánů.

Studium filozofie a teologie absolvoval s vynikajícím prospěchem. Studoval klasické i současné autory, seznamoval se s mistry duchovního života a salesiánské výchovy. Tak se na bázi křesťanství formovala i jeho lidská osobnost. V roce 1908 složil věčné sliby do rukou prvního nástupce Dona Bosca bl. Michala Ruy.

29. srpna 1909 přijal kněžské svěcení z rukou Mons. Arista, biskupa v Arcireale.

Nastoupil studium na univerzitě v Catanii, kde získal doktorát, a začal realizovat své kněžské poslání vychovatele mezi mládeží: vyučuje na školách v Bronte (Catanie), v Edste (Padova) a v Aceratě. Projevil se jako vynikající salesián, který uměl spojit kontemplativní život s aktivitou, intenzivní spojení s Bohem s horlivostí o spásu duší. Formuje mládež v lásce k Ježíši a k modlitbě, ve službě bližním. Má dar velké oblíbenosti.

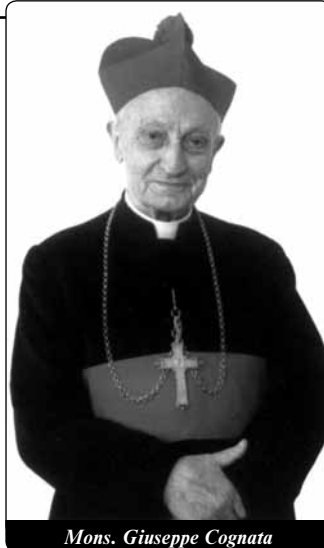
Za první světové války se musí vrátit jako voják na Sicílii do Trapani. Po skončení války se toto město stane místem jeho dalšího působení a polem jeho horlivé práce. Založil zde první salesiánský ústav, postavil chrám Panny Marie Pomocnice křesťanů a stal se významnou osobností i ve společenském prostředí města.

Biskupem Vykoupení

1. března 1933 jako 47letého ho papež Pius IX. jmenoval biskupem v Bova, diecézi v Aspromonte Calabrese. Do Bovy přišel v roce 1933. Je to právě „Rok Vykoupení“, jubilejní rok ve výročí Ježíšovy oběti na Kalvárii. Svěřená diecéze je chudá a obtížná, s farnostmi roztroušenými v dolinách Aspromonte. Věřící zde žijí ještě primitivním způsobem

Mons. Giuseppe Cognata na cestách po své chudé diecézi

Mons. Giuseppe Cognata

života. Kněží je málo, nejsou zde řeholní sestry pro výchovu mládeže a péči o chudé.

Mons. Cognata žádá papeže o radu, jak se vyrovnat s touto situací. Papež ho vyzývá, aby rozvinul nové iniciativy v duchu Dona Bosca, kterého poznal osobně v oratoři ve Valdoccu v Turíně.

Mladý biskup se modlí, radí a již 17. prosince 1933, pouhých šest měsíců po svém nástupu, zakládá sestry salesiánky oblázky Nejsvětějšího Srdce.

První středisko je v Pellaiu, pak se množí povolání a začíná práce v Bove Marina a v dalších místech v diecézi i mimo ni v Calábrii a na Sicílii.

Do svého biskupského znaku si zvolil heslo podle slov sv. Pavla: *Charitas Christi urget nos – Láska Kristova nás nutí* (2 Kor 5,14). A k čemu nás nutí? K tomu, abychom se obětovali ukřižovanému Kristu za spásu světa. Svatý Rok Vykoupení v celé

Církvi ho nutí k této oběti stále intenzivněji a stále uvědoměleji se stává obětí za dokonalost křesťanského života, ještě více kněžského v plnosti biskupské služby.

Ještě dříve než byl vysvěcen na kněze, rozjímal o kněžském životě jako úplné oběti spolu s Ježíšem Veleknězem a Hostií jeho obětí. *Byl obětován, protože sám chtěl, a neotevřel svá ústa* (Iz 53,7). S biskupským svěcením cítil, že se musí stále více ponořit do oběti se Spasitelem za spásu duší, které jsou mu svěřeny.

Mons. Cognata se zvláštním způsobem nabídl Bohu jako obětí za obrácení svého otce a za jeho návrat do katolické církve.

Otec nevzal na vědomí ani synovo kněžské svěcení, ani jeho biskupskou ordinaci v bazilice Nejsvětějšího Srdce v Římě, kde jeho mlčenlivý syn obnovil

Mons. Giuseppe Cognata

svou obětí.

Když zakládal institut sester, svěřil Kristovým obláčkám jako ideál a styl života pokoru, malost, skrytost, vyhledávání míst nejchudších a nejubožejších. Již od samého počátku mluví o úplném sebeobětování za spásu duší. Poukazuje ustavičně na Ježíše, božskou Oběť a vzor obětování, aby „byly sestry zasvěcené Srdci toho, od něhož začal holokaust za spásu světa“. Jako patrona dal Institutu svatého Pavla, apoštola a vzor sebeobětování a lásky.

Mons. Cognata učí, že heslem tohoto obětování je „Všechno pro Ježíše“ a že jeho sestry mají žít v dokonalém spojení s Ježíšem-Hostií v eucharistické oběti na oltáři.

Svým sestřím a všem diecézánům počínaje kněžimi vysvětluje, že „sebeobětování je dokonalost křesťanského života, prožívaná jako celopal lásky ve spojení s Ježíšem, který všechno obětoval z lásky k nám“.

Jedním slovem – Mons. Cognata se jeví všem, kdo se s ním setkávají, jako biskup Vykoupení, tedy sebeobětování spolu s Ježíšem Kristem.

Všechny uchvacuje svou bezmeznou kapacitou lásky: člověk zcela oddaný Bohu a všem ostatním v ustavičném hledání božské lásky. Kdo ho poznal, dosvědčí, že nikdo neuměl milovat jako on, že „všechno v něm, sladkost, jednání, úsměv, pohled, všechno vyjadřovalo lásku“.

Na Kalvárii

Sedm obdivuhodných let jeho biskupské služby uplynulo tak, jak jsme to právě četli. Pak se kolem něho strhla bouře. Obětoval se Bohu jako oběť a Bůh ho vzal za slovo a seslal na něho tu nejtvrďší zkoušku, neobyčejně dlouhou a tíživou, těžký kříž, který ho drtil po mnoho let.

Zvedly se proti němu pomluvy a dostaly se až k papeži. Papež Pius XI. se postavil na jeho obranu. Přidaly se k tomu některé nespokojené sestry z jeho Institutu. Byla to vzpoura proti biskupovi, zakladateli, ze strany některých oblátek, které opustily Institut, aby si založily jiný. Mons. Cognata zasahuje jako otec a představený, ale nepřátelé mu přísahají pomstu. Množí se jiné pomluvy a denunciaci. Zvedla se proti němu bouře bez hranic a jeho oběť dospěla ke svému vrcholu. Je mu zakázáno řídit Institut a 5. ledna 1940 je donucen rezignovat na vedení diecéze. Nesmí vykonávat biskupský úřad. Don Luigi Castano o něm píše: „Pokorný a mírný jako oběť na Kalvárii přijímá všechno v mlčení jako vzor dokonalé poslušnosti a oběti: tak se v něm zrcadlí jeho božský vzor.“

Odchází, aby žil se svými spolubratry salesiány v Castello di Codego (Terst), a přijímá svůj no-

ÚTOK V BAZILICE ZVĚSTOVÁNÍ V NAZARETĚ

Manželé Habibi a jejich 20letá dcera vhodili do baziliky Zvěstování v Nazaretě 3. března několik hořících předmětů. Oba tito manželé jsou psychicky labilní a z jejich péče byly vyňaty jejich vlastní děti. Chtěli údajně svým činem upozornit na zoufalou situaci své rodiny. Podobný čin spáchali již dříve v Betlémě. Strážce Svaté země františkán P. Pizzaballa navštívil manžele ve vězení. Oba se mu za svůj čin omluvili. Přišel za nimi, aby je poznal a odpustil jim. Podle jeho názoru jsou to opravdu ubozí lidé, kterých je mu líto: „Myslím, že jako odpovědní za svatá místa jsme odpovědní i za křesťanský postoj a křesťanský způsob jednání.“ P. Pizzaballa vyslovil svou rozhořčenost nad tím, jak tohoto případu zneužívají média, která by v tom chtěla vidět nějaký velký případ.

KATOLÍCI V IRAKU

Irácký arcibiskup Louis Sako prohlásil, že se iráckí katolíci podílejí na opravě šíitské mešity v Samaře, která byla vážně poškozena při teroristickém útoku. Konají se sbírky, které mají být výrazem solidarity.

Arcibiskup prohlásil, že bývalý režim je odpovědný za smrt mnoha šiitů, kteří se nyní chtějí mstít za utrpení bezpráví. Jejich teroristické činy jim mají také zajistit větší zastoupení v parlamentě. Popřel však, že by Irák stál před novou občanskou válkou. To by byl konec Iráku a to nikdo nechce. Arcibiskup navštívil po atentátu muslimské předáky a vyslovil jim svou solidaritu.

* * *

Známy italský katolický publicista Vittorio Messori navrhuje, aby se v katolickém prostoru vytvořila podobná instituce, jakou je židovská *Anti-Defamation-League* (Liga proti hanobení). V článku pro španělský časopis *La Razon* konstatuje, že se v médiích takřka denně objevují lži a falešné informace týkající se katolické církve. Vzhledem k tomu, že dějiny upadají v zapomnutí, mnoho katolíků se vůbec nenamáhá, aby se proti takovým projevům jasně ohrazovali a starali se o potřebnou „osvětu“. K tomu je nezbytná malá, ale efektivní informovaná struktura, která je schopná na falešné informace bod po bodu objektivně odpovídat nebo dát slovo kompetentním osobám.

vý stav jako naplnění slibu, který učinil Bohu, aby obdržel velkou milost obrácení pro svého otce. Je to oběť plodná jako semeno, které padlo do úrodné půdy. Jeho otec se vrací k víře, i když ho jeho syn

nemůže doprovázet v jeho agónii. Kolik jiných duší se vrátilo k Bohu díky oběti Mons. Cognatu, to ví jen on sám.

Celých 32 let až do své smrti prožívá Mons. Cognata ve

skrytosti, v modlitbě, v pokoře a plodné kněžské práci, především jako duchovní vůdce v dokonalém sebeobětování jako Kristus na kříži.

Jeho život je možno shrnout do známé Izaiášovy věty: *Byl pokořován, a neotevřel svá ústa* (Iz 53,74).

Kdo se k němu přiblíží, ať už spolubratři salesiáni, kněží, sestry, řeholníci i laici, všichni cítí, že se setkávají se světcem, velkým mistrem vnitřního života a sebeobětování s Ježíšem.

Rozlévá světlo, odvahu, důvěru a radost a otcovskou náklonnost. Vznesená postava plná znalostí, moudrosti a svatosti spolu se sladkostí sv. Františka Saleského. Je vroucím ctitelem Panny Marie Pomocnice křesťanů, všechny, které potkává, posílá za ní a ujišťuje, že Maria vyslyší všechny, kdo ji vzývají.

Mons. Solari o něm napsal: „Jeho srdce v té nejhlubší bolesti neobyčejně dozrálo a stalo se vnímavé, trpělivé, něžné, silné a současně sladké. V době svého exilu žil jako Ježíš na Kalvárii.“

Ale v roce 1962 ta osoba, která ho očernila pomluvami, na smrtelné posteli všechno odvolala. A tak k nesmírné radosti Jan XXIII. rehabilitoval Mons. Cognatu, takže se mohl účastnit II. vatikánského koncilu.

V lednu 1972 měl to potěšení, že viděl, jak jeho Institut obdržel papežskou aprobaci.

Byl pozván do Říma, kde nemohl chybět při poslední slavnosti, která byla věnována právě jemu, který proléval krvavé slzy, ale nyní byl uznán za zakladatele Institutu.

Z Říma se odebral do Pellara, místa, kde před 40 lety založil své dílo.

22. července 1972 odchází na své definitivní setkání s Bohem. Pánu se zalíbilo zahrnout ho bolestmi, ale když obětoval svůj život na usmíření, zdárně vykonal Hospodinovu vůli (srov. Iz 53,10).

*Z Maria Ausilitrice 2/2004
přeložil Iš-*

Sestry salesiánky, oblátky Nejsvětějšího Srdce

Poselství Mariina „Staň se“

V šestém měsíci. Je to výraz, který předpokládá něco předcházejícího. Konkrétně se jedná o Alžbětu, která ve svém stáří počala Jana, nazvaného později Křtitel. Jakmile pochopila, že je v jiném stavu, *držela se v ústraní po dobu pěti měsíců.* Maria se to

Bazilika Zvěstování v Nazaretě

dověděla od anděla měsíc nato. To je onen *šestý měsíc*, ve kterém *anděl Gabriel*, andělský posel mesiánské spásy, *byl poslán od Boha*. Jeho jméno se objevuje v Bibli jen čtyřikrát (Dn 8,16; 9,21; Lk 1,19.26). Jeho jméno nám nyní říká, že uslyšíme poselství spásy a ihned pochopíme, že se jedná o definitivní spásu, která má svůj začátek v Marii. *Byl poslán od Boha*. Sám Bůh je protagonistou toho, co se nyní stane, a posílá poselství o spásu nikoliv do chrámu v době posvátné liturgie (1,8–20), nýbrž *do galilejského města jménem Nazaret*, tedy do místa zatím naprosto bezvýznamného. *Co dobrého může vzejít z Nazareta* (Jan 1,46)? Bůh posílá svého anděla nikoliv k nějaké významné osobnosti, ale k neznámé dívce ve věku 13–14 let, panně zasnoubené Josefovi, Davidovu potomku, o kterém však nelze předpokládat, že by usedl na Davidův trůn. Bůh se obrací k pokorným, k lidem bez sociální významnosti, ale je to Bůh, který povyšuje ponížené. Na tomto místě pak se poprvé objevuje její jméno *Maria*.

Zaraduj se, ustavičně milovaná

Anděl k ní vstoupil a řekl: Raduj se, plná milosti, Pán je s tebou. I když jsme zvyklí slyšet zde „Ave“ – bud' zdráva, v řeckém originále je výraz *chaire* – raduj se. To nám připomíná výzvu: Raduj se, síónská dcero, které je adresováno mesiánské poselství. A anděl hned podává důvod této radosti.

Oslovuje Marii *milostiplná*. V originálním textu stojí *kecharitomené*, to znamená *naplněná milostí*.

Velkou otázkou anděla k Marii je: Chceš se stát Matkou Božího Syna a tím Matkou nové Boží rodiny? Maria nejdříve mlčí a uvažuje. Je si vědoma: andělovo poselství naráží na obraz její budoucnosti, který si zatím vytvořila: obraz života zasvěceného Bohu. Znamená to tedy, že je konec se samotou a tichem, jaké spojovala s životem zasvěceným Bohu. Je konec s posledním místem na světě, po kterém toužila, protože Bohorodička je vystavena do středu pozornosti na jevišti, kde se rozhoduje o věčném osudu lidstva. Stojí tedy v centru pozornosti světového dění. Její život, který zatím viděla pod pláštěm obyčejného života ženy své doby, bude náhle vytržen do nadlidského životního osudu vel-

kých tohoto světa. S každým poselstvím anděla se v nás bourá něco, na čem jsme dosud byli závislí, aby se náš život ocitl jen pod pohledem Božím.

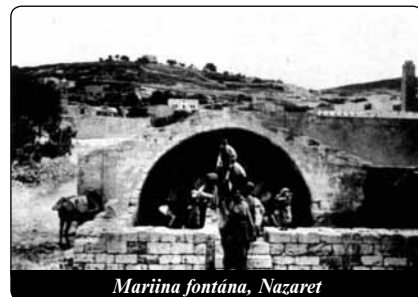
Maria ví, že má porodit Vykupitele. Nezná ještě podrobnosti, jak má k vykoupění dojit. To, co četla u proroka Izaiáše o Hospodinově služebníkovi, který bude rozdrčen pro naše hříchy, jí zcela postačí, aby si uměla představit, co může jako matka Vykupitele očekávat. Stačí už jenom vědět, že ho má přijmout, aby ho pak obětovala. Toto Dítě vrosté více než kterékoli jiné do matčina srdce, ale jen proto, aby pak tím bolestněji bylo z něho vytrženo.

Být rozdrčen – to je i náš osud. Často budeme rozdrčení každodenní námahou, protivenstvím a především nepřijemnými příhodami. I k tomu musíme říct své ANO. Protože jen z rozdrčení může vzejít božský život. Jen z odumření přirozeného smýšlení může vzejít božské smýšlení.

Obtížné a požehnané „Fiat“

Mariino Fiat znamená: „Hle, Pane, jsem připravena postavit se jako pomocnice a společnice po bok Služebníka a jít s ním až do konce po těžké cestě vykoup-

pení. O něm psal tvůj prorok krvavým hrotem. Mariino *Ecce ancilla Domini* není pouhé pasivní přitakání nevyhnutelnému osudu, nýbrž výraz vnitřního osobního chtění a odhodlání. Zcela jasné Ano k roli, která jí byla přiručena jako druhé Evě v díle vykoupění jejího božského Syna, a současně bolestné rozloučení s představou života, jaký dosud nosila v srdci. Bůh ji nyní volá ke zcela nové, neznámé cestě plné hádanek a temnot, plné neklidu, krve a slz. A Maria na tuto cestu vykročila. Jde za Božím voláním po stezce, na které není lidský náhled ani plánování, nýbrž jen bezpodmínečné sebeodevzdání a poslušné vykonání díla, které Otec určil Vykou-

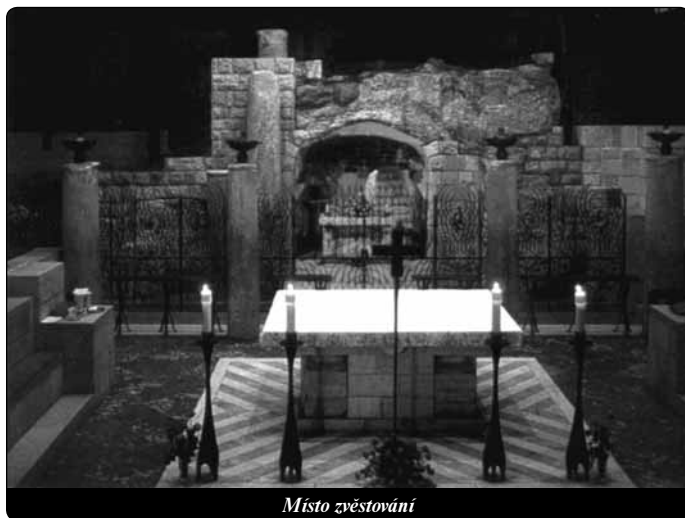

Mariina fontána, Nazaret

piteli, s jehož životem je nerozlučně spojena. Jestliže dosud sama volila svou cestu k Bohu, nyní se stala jen nástrojem vyšší vůle a vyššího úkolu: služebnice Páně se vzdává všech svých vlastních přání a nadějí a podřizuje se jako čistá oběť beze zbytku a s dětinou láskou.

I my se musíme rozloučit se všemi osobními přáními, nadějemi a plány, i my se musíme naučit snášet zranění, duchovní bičování, aby se na nás naplnila Boží vůle. Teprve až bude v naší duši zcela temno, vzejde jasně nové světlo víry. Jen když se staneme poddajným nástrojem v Boží ruce, může Bůh v nás něco vykonat. Proto musíme usilovat a zápasit o toto úplné sebeodevzdání Bohu, kráčet po této cestě vykoupění a přibírat s sebou také druhé směrem k jedinému pravému cíli.

-sks- 12/2004
překlad -lš-

Místo zvěstování

Maria, ustavičná Panna

(Rozjímání o Zvěstování Vtělení Páně)

„Anděl Páně zvěstoval Panně Marii a ona počala z Ducha Svatého.“

Toto krátké souvětí shrnuje do modlitby největší tajemství Božího života, jak se projevuje navenek.

Sv. Lukáš ve svém evangeliu podává podrobný popis andělova poselství Panně Marii, které významně inspirovala ona sama otázkou: „Jak se to stane, vždyť muže nepoznám?“

Dovolil jsem si tento poněkud neobvyklý překlad řeckého originálu. Sloveso v záporném tvaru má totiž význam širší přítomnosti: dosud jsem nepoznala, právě nepoznávám a hodlám nepoznat.

Toto čtení vyjadřuje pravdu, že Panna Maria byla zasvěcena Bohu slibem ustavičného panenství.

Český volnější překlad Bible, vydaný v roce 1985, uvádí:

„Jak se to může stát, vždyť nežiji s mužem?“

Tato slova mohou také znamenat, že Panna Maria obhajuje pouze svou dosavadní manželskou zdrženlivost, jaká se samozřejmě vyžadovala v určitém období od sňatku Josefa s Marií do začátku jejich společného života podle jejich úmluvy. Josef vyžadoval od Marie zdrženlivost do doby, než spolu začali bydlet, ale pak mohli mít spolu více dětí.

Takový polorouhavý výklad evangelií zastávali a snad ještě zastávají četní protestanté a někteří modernističtí katoličtí biblisté.

Z úryvku o Zvěstování Vtělení však jasně vyplývá, že přesvatá Panna klade zvláštní důraz ne na jakési přechodné panenství nebo chápané snad jen v přeneseném duchovním slova smyslu, ale na skutečné a ustavičné panenství, které nebude porušeno žádným způsobem, ani při porodu.

Proto má anděl potřebu promluvit i na toto téma: „Dítě, které z Tebe bude narozeno svaté, nazývat se bude Syn Boží.“

„Dítě, které se z Tebe narodí svaté,“ to znamená naprosto svatým způsobem, tedy bez krve a bez porušení Tvého celistvého i tělesného panenství. Kristus prostoupil lůnem Panny jako Bohorodička. Ó panenská Bohorodičko!

Není bez zajímavosti, že staré řecké rukopisy neznačí znaménka mezi slovy a dokonce ani mezery a malá písmena. Doslovný přepis by tedy vypadal takto: „COZTEBENAROZENOSVATÉNAZÝVATSEBUDESYNBOHA.“ Český překlad Bible z roku 1985 uvádí „...dítě bude svaté a bude nazváno Syn Boží.“

Pojem „svaté“ se však vhodně váže jako gramatický doplněk k pojmům „dítě“ a „narozeno“, jak bylo řečeno výše.

O místo v Lukášově evangeliu, které líčí Zvěstování Vtělení Páně, se opírají i věroučné články víry o Božském mateřství Panny

Marie a o jejím ustavičném panenství. Církvi v prvních staletích totiž zmítaly různé bludné nauky, kým je vlastně náš Spasitel. Posvátný Koncil efezský roku 431 stanovil závazný článek víry, že Ježíš Kristus je pravý Bůh a skutečný člověk, a proto Panna Maria je v pravdě Matka Boha, Bohorodička. Jakmile církevní Otcové tuto pravdu definovali, nadšený jásot zaplavil město. Všude se ozývalo provolání: „Theotokos! Bohorodička!“

Později následovalo učení Církve, že Panna Maria je ustavičná Panna před porodem, při porodu i po porodu.

Tak mocně se oslavil Bůh, když začal jednat ke spáse lidského pokolení. Sláva Tobě, Bohočlověku, náš Spasiteli!

K Zvěstování Vtělení Páně bychom se mohli zabývat například i proroctvím starozákonního evangelisty Izaiáše: „Hle, Panna počne a porodí syna“ (7,14). Ale o tom, dá-li Pán, někdy později.

P. ThLic. Filip M. Ant. Stajner

Poselství Benedikta XVI. k XXI. světovému dni mládeže 2006 – pokračování ze str. 2

Svatý Jakub připomíná: *Toto slovo však musíte uvádět ve skutek, ne abyste je jenom poslouchali. To byste klamali sami sebe. Neboť když někdo to slovo jenom poslouchá, ale nejedná podle něho, ten se podobá člověku, který pozoruje svůj obraz v zrcadle: podívá se na sebe, odejde a hned zapomene, jak vypadá. Kdo se však důkladně zahledí do dokonalého zákona svobody a přitom vytrvá, kdo není jen posluchač zapomnětlivý, ale skutečně podle tohoto zákona jedná, ten v tom jednání najde svou blaženost (1,22–25).* Kdo naslouchá Božímu slovu a vytrvale se podle něho řídí, staví svůj život na pevném základě. *Kdo moje slovo slyší a uvádí ve skutek, praví Ježíš, podobá se moudrému člověku, který postavil svůj dům na skále (Mt 7,24): nepodlehne nepohodě.*

Budujte svůj život na Kristu, přijímejte s radostí jeho slovo a uvádějte do praxe jeho učení: hle, mládeži třetího tisíciletí, to má být Váš program! Je nezbytné, aby povstala nová generace apoštolů zakořeněných v Kristově slovu, schopných odpovídat na výzvy naší doby a připravených všude šířit evangelium. To od Vás žádá Pán a k tomu Vás zve Církev, to od Vás očekává svět, aniž si to uvědomuje! A jestliže Vás Ježíš volá, nebojte se mu velkodušně odpovědět, zvláště pokud Vám navrhuje, abyste ho následovali v zasvěceném nebo v kněžském životě. Nebojte se, odevzdejte se mu a nebudete zklamáni.

Draží přátelé, XXI. světovým dnem mládeže, který oslavíme příštího 9. dubna na Květnou neděli, nastoupíme duchovní pouť

vstříc světovému setkání mládeže, které se uskuteční v Sydney v červenci 2008. Budeme se na toto setkání připravovat tím, že budeme společně rozjímat o tématu „Duch Svatý a jeho poslání“ v postupných etapách. Tento rok se soustředí pozornost na Ducha Svatého, Ducha pravdy, který nám zjevuje Krista, vtělené Slovo, a otevřeme každý své srdce Slovu spásy, které uvádí do celé Pravdy. Příští rok budeme rozjímat o verši z Janova evangelia: *Jako jsem já miloval vás, tak i vy milujte jeden druhého (13,34)*, a objevíme ještě hlouběji, jak Duch Svatý je Duch lásky, který do nás vlévá lásku k Bohu a činí nás vnímavými k hmotným i duchovním potřebám bratří. Dospějeme tak nakonec k světovému setkání v roce 2008, které bude mít téma: „Dostanete moc Ducha Svatého, který na vás sestoupí, a budete mými svědky“ (Sk 1,8).

Již nyní v atmosféře ustavičného naslouchání Božímu slovu vzyvejte, drahá mládeži, Ducha Svatého, Ducha síly a svědectví, aby Vás uschoptil hlásat bez bázně evangelium až v nejzazších končinách země. Maria, která byla přítomná spolu s apoštoly ve Večeřadle v očekávání Letnic, kéž je Vám Matkou a Vůdkyní. Ať Vás naučí přijímat Boží slovo, uchovávat ho, rozjímat o něm ve Vašem srdci (srov. 2,19), tak jak to ona dělala za svého života. Kéž Vám dodá odvalu, abyste řekli „ano“ Pánu a žili v „poslušnosti víry“. Kéž Vám pomáhá, abyste zůstali pevní ve víře, stáli v naději a vytrvali v lásce, vždy učenliví k Božímu slovu. Provázím Vás svou modlitbou a všem Vám v srdci žehnám.

Ve Vatikánu 22. února na svátek Katedry sv. Petra apoštola.

Benedikt XVI.

K některým teologickým a historickým tvrzením v knize „Šifra mistra Leonarda“

Na mnoho čtenářů zapůsobila kniha Dana Browna „Šifra mistra Leonarda“ (Sacrilège) sugestivním představením dějin křesťanství. Kniha se zásadně odchyluje od katolické víry, a přitom prý se údajně opírá o vědecké důkazy. Překvapivě mnoho čtenářů nepřijímá tyto nároky na pravdu jako fiktivní hru, jak to dělá u jiných románů, a recenzenti udělali z knihy dokonce rešerši a užitečný nástroj teologického myšlení.

Je tedy třeba znovu připomenout elementární skutečnost, že „Sacrilège“ je pouhý román, tedy fikce a výmysl. Jelikož se vyprávění v knize odívají do šatu historické skutečnosti, je tato kniha vysloveně nepřipustná. Především její výpovědi o církvi a teologii, její dějiny institucí obsahují nesčetné omyly a groteskní karikatury. Některé z nich stručně komentuje tento článek, zpracovaný v Opus Dei.

O Kristově božství

Tvrzení: Původně nepokládali křesťané Krista za Boha, nýbrž pouze za člověka. Římský císař Konstantin († 337) měl z politických důvodů zájem na víře v Kristovo božství. Svolal proto do Niceje sněm, kde dal Ježíše oficiálně prohlásit za Boha. Koncil přijal jeho návrh těsnou většinou.

Ježíš vůbec nebyl vyhlášen Bohem od Konstantina. Všechna čtyři evangelia dosvědčují výslovně, že Ježíš byl Boží Syn. Koncil v Niceji vysvětlil otázku božské Trojice, zda Syn je jedné podstaty s Otcem. Velká většina koncilních otců vyslovila souhlas a tím nepřímou potvrdila božství Ježíše Krista.

Tvrzení: Aby rozšířil víru v božství Ježíše Krista, vydal Konstantin novou Bibli. Z 80 kolujících evangelií byla vybrána čtyři a přizpůsobena pro tento účel, zatímco jiná mno-

hem starší byla zničena, protože představovala lidské rysy Ježíše Krista. Některá však tuto čistku přežila.

Existuje několik desítek apokryfů, tj. evangelií, která nebyla přijata do Bible. Většina z nich je však určitým druhem nábo-

Dan Brown

ženského románu, často pozdějšího data a nedá se použít jako historické prameny. Nicméně i ony potvrzují božské rysy Ježíšovy, a často dokonce přehnaným způsobem: líčí četné údajné zázraky, které Ježíš vykonal již v dětství. Tak prý podle libosti zabíjel zvířata a opět je křísil k životu. Kromě některých platných prvků obsahují tedy apokryfy výmysly a různé naviňovací teorie nekřesťanského původu. Proto byly prvotní církví zavrženy jako nebiblické.

Čtyři evangelia Bible (podle Matouše, Marka, Lukáše a Jana) byla uznána za součást Bible již v druhém století. Nebyl to tedy císař Konstantin, kdo je vybral, protože se narodil o století později. Ta patří k nejstarším evangeliím a zachovala se v ti-

sících opisech, které vznikly na různých místech, a přesto se od sebe neliší (srov. Dei verbum, II. VK).

Tvrzení: Na křesťanství není nic původního: Ježíšovy rysy jsou odvozeny od předkřesťanských božstev jako Mithra, Krišna, Osiris, Adonis a Dionysios.

O originalitě křesťanství nemůže být nejmenších pochyb. Za své rozšíření vděčí právě okolnosti, že bylo hlášáno „s velkou mocí jako zcela nové učení“ (Mk 1,27), které radikálně překračovalo obvyklé světonázory: jeden Bůh, který se stal skutečným člověkem; neodstranil své nepřátele násilím, nýbrž postavil proti triumfující moci světa bezmocnou moc lásky, dokonce za cenu potupné smrti na kříži. I v tomto utrpení odpouští svým nepřítelům. Po třech dnech vstává z mrtvých. S citovanými postavami má Ježíš některé vnější podobnosti (ostatně i s jinými, např. Sokratem), ale v rozhodujících rysech nejsou vyprávění o těchto mytických bytostech s historicky dosvědčeným životem Ježíše Krista srovnatelná.

O údajném sňatku Ježíše s Marií Magdalénou

Tvrzení: Ježíš a Maria Magdaléna byli spolu sezdáni. Je to prý historicky dokázáno. V „Evangelium Filipově“ stojí např., že Maria Magdaléna byla „Ježíšovou družkou“. Miloval ji údajně více než ostatní a líbal ji na ústa. Ježíš chtěl, aby církev po jeho smrti přešla do jejích rukou. Ale – jak nás informuje evangelium Tomášovo – když chtěl Ježíš uvést Magdalénu do kolegia

apoštolů, Petr protestoval a řekl: „Marie nás musí opustit, protože ženy nezaslouží žít.“ A skutečně apoštolové po Ježíšově smrti Magdalénu vyhnali a sami se zmocnili církve. A co více: Z manželství Ježíše a Marie Magdalény vzešlo královské potomstvo. Na to se vztahuje legenda o svatém Grálu, protože Grál, který obsahuje krev, je samotná Magdaléna, a královská krev Ježíšova dále proudí v žilách jeho potomstva.

Proti tomuto tvrzení svědčí už to, co mají označovat uvedené citáty: žádné evangelium ani apokryf neví nic o potomstvu Ježíše a Magdalény.

Evangelium Filipovo je jakýsi druh katechismu gnostické valentiniánské sekty, která se záhy oddělila od církve. Jádrem učení této učebnice, která vznikla koncem 2. nebo ve 3. století, je pohrdání světem jako takovým a pohrdání každým pohlavním spojením a plozením. S naprostou jistotou nechtěl tento text ani naznačit, že byl měl Ježíš s Marií Magdalénou intimní poměr nebo děti. Tím méně, že políbení na ústa v oné kultuře bylo běžným pozdravem a projevem výlučně duchovního společenství. Ve Filipově evangelium se vyskytuje často, a to i mezi muži.

V Tomášově evangelium je pro správné pochopení kontextu dotyčného citátu rozhodující: Když Petr údajně Magdalénu odmítl, protože je žena, odpověděl mu Ježíš: „Neboj se, já z ní udělám muže, aby byla živoucím duchem jako muži. Protože každá žena, která se stane mužem, přijde do nebe.“ Ať už tento text čteme v jakémkoliv smyslu (Braun jej chápe doslovně), nevyplývá z něho ani hodnocení ženy, ani narážka na potomstvo. Naproti tomu čtyři evangelia jednájí se ženami velice uctivě a jak evangelia, tak Písmo představují velice pozitivní obraz ženy.

MAĎARSKO

Odpovědní pracovníci křesťanských církví v Maďarsku jsou znepokojeni stále rostoucími mediálními útoky proti církvím. Bylo to zdůrazněno na setkání členů stálé rady maďarské biskupské konference a evangelicko-luterské církve.

Ježíš s nimi jedná velice uctivě. „Zbožné ženy“ (jeho matka Maria a Marie Magdaléna a jiné) se ukázaly při ukřižování silnější než apoštolové, protože vydržely s Ježíšem, a jsou svědky jeho zmrtvýchvstání.

Další tvrzení o katolické církvi

Tvrzení: Katolická církev chtěla zabránit rozšíření svitků Pisma, které byly nalezeny v Kumránu u Mrtvého moře.

Toto tvrzení odmítla samotná protestantská strana (Otto Betz a Rainer Riesner, Jesus, Qumran und der Vatikan, Herder 1993). Takový manévr by byl nesmyslný už proto, protože v Kumránu nebyly nalezeny křesťanské apokryfy. Navíc tam byl nalezen fragment 7Q5, který nejen že neopporuje evangelium, nýbrž představuje pravděpodobně nejstarší fragment Markova evangelia napsaný před rokem 70.

Tvrzení: katolická církev upálila ve středověku 5 milionů žen kvůli čarodějnictví.

Máme zde co do činění s fantazijním počtem. Podle nejnovějších výzkumů bylo obětí takového upálení 30 000 – 50 000 a ne všechny byly ženy. Hon na čarodějnice nebyl ostatně specificky katolický fenomén, naopak v nekatolických zemích byl delší a násilnější.

Tvrzení: Pro katolickou církev je manželství a sex zlem

Toto tvrzení je skrz na skrz falešné. Církev manželství nejen akceptuje nebo trpí, ale je to pro ni svátost v jedné řadě s křtem, biřmováním, Eucharistií, svěcením kněžstva atd. Proto také odsoudila všechna bludná učení manželství nepřátelská, která v průběhu dějin vznikla. (srov. Benedikt XVI. Deus Caritas est 2006; Jan Pavel II.: Mulieris dignitatem 1998).

O převorství na Siónu

Tvrzení: V roce 1975 byly v Národní knihovně v Paříži objeveny „Dossiers secrets“. Tyto

pergameny dokazují, že legitimními dědici francouzského královského trůnu jsou ještě dnes Merovejci, kteří byli svrženi v roce 751. Protože se církev a karolíniští vládci pokoušeli vyhladit, vznikla na jejich ochranu tajná společnost Převorství Siónu, která trvá dodnes. Převorství chránilo současně tajemství manželství a potomstva Ježíše a Magdalény. Patří mezi ně údajně Newton, Botticelli, Victor Hugo a Leonardo da Vinci.

Dossiers secrets nejsou pergameny, nýbrž návody, jak interpretovat určité pergameny. Samotné pergameny se dnes nacházejí v držení ezoteriků: Tři francouzští ezoterici je zfalšovali v roce 1967. Uložili je ještě téhož roku v Národní knihovně a inscenovali jejich objevení. Později bylo paleograficky dokázáno, že jsou to padělky. Tyto dokumenty ostatně nikde nemluví ani o Ježíši, ani o Marii Magdaléně.

Historicky je dokázáno, že rytíř Gottfried z Biuillonu 1099 založil v Jeruzalémě opatství naší Paní Siónské (nikoliv převorství). R. 1291 museli mnichové opatství opustit a utekli na Sicílii, kde řád ve 14. století vymřel. Opatství nemělo nic společného ani s templáři, ani s Marií Magdalénou. To platí tím spíše pro „Siónské převorství“: tento ezoterický spolek byl založen 1956 a odvozoval svůj název nikoliv od hory Sión v Jeruzalémě, nýbrž od pahorku v blízkosti Annemasse u Ženevy. Nemá více než 15 členů.

Brownovo tvrzení o siónském převorství nemá nejmenší historický podklad.

Závěr:

Román „Sacrilege“ neodhalil žádný falešný mýtus, nýbrž sám ho vytvořil, jako mnoho jiných v minulosti. Přesněji bychom měli říct, že ohřívá staré mýty a sešrouboval z nich fantazijní celek. Tak se mu přesto podařilo získat aureolu vědeckosti!

Překlad -ls-

Člověk jako duch a hmota

Touto tematikou se v posledních únorových dnech roku 2006 zabýval mezinárodní filosofický kongres svolaný do Matrei u Innsbrucku v rakouských Alpách. Přes šedesát odborníků z evropských zemí a Spojených států zde detailně v angličtině a němčině probíralo otázku podstaty lidského duševna jakožto filosofického předpokladu pro bezrozporné přijetí základních článků katolické nauky. Historicko-filosoficky zaměřené referáty postupně sledovaly daný problém od dob Platóna a Aristotela přes scholastiku Tomáše Akvinského až do současnosti. Závěrem často bouřlivých diskuzí bylo konstatováno, že bytostná lidská složenost z hmoty a ducha má svůj původ již v aristotelském rozlišení mezi tělem jakožto hmotnou možností a duší jakožto principem tuto možnost uskutečňujícím. Že se zde přitom nejedná pouze o spojení dvou abstraktních principů, naznačuje okolnost, že Aristoteles i Platón přisuzují lidskému aktivačnímu principu nárok na věčnou perspektivu čili nesmrtelnost i po rozpadu hmotného organismu. Tento pohled nalezl pak později své vyjádření ve formulaci Tomáše Akvinského, podle něhož je lidská duše subsistenční formou, tedy současně svébytnou podstatou i formačním principem lidského organismu. V této souvislosti odmítli kongresoví referenti námitku, že se zde jedná o nesprávný dualismus, neboť jak duchová podstata (*mental substance*), tak i podstata hmotná (*physical substance*) mají jedno a totéž společné centrum i jednoho a téhož společného nositele (*center and bearer*) v jednom jediném lidském „Já“. Toto „Já“ jest u každého lidského jednotlivce nezaměnitelně a nesdělitelně individuální. Důvod této nezaměnitelnosti spočívá jednak v tom, že každá jednotlivá lidská duše je při svém formačním působení nezaměnitelně zaměřena k určitému kon-

krétnímu tělesnému organismu. Navíc má každý tento formační princip jakožto duchové jouscno od všech ostatních jouscno tohoto druhu rozlišitelnou individuální esenci. Tuto nesdělitelnou individualitu si lidská duše ponechává i po svém odloučení od hmotného organismu ve chvíli smrti. Tím vzniká kontinuita lidské osoby mezi obdobím její pozemské existence a novou érou po zmrtvýchvstání ve smyslu církevní nauky.

Protože účastníci kongresu byli vesměs katolicky orientováni, je pochopitelné, že se při svých vystoupeních zdůvodněně distancovali od pojetí, které se snaží lidské duševno redukovat na fyzikálně-chemické procesy centrální nervové soustavy. Podobně byly naopak odmítány postoje, považující lidské bytí za součást jednoduchého absolutna v panteistickém smyslu. V referátech i v diskuzích byla respektována dělicí čára mezi metafyzickou jedností, projevující se nepomíjivou jednoduchostí lidského ducha, a metafyzickou mnohostí, projevující se pomíjivostí z důvodu dělitelnosti tělesné hmoty.

Referáty kongresových jednání poskytly orientaci i v současných pochybnostech, nakolik je možné či dokonce nutné určité organické jouscno považovat za lidskou osobu. Rozhodujícím faktorem zde není kvalita aktuálních mentálních výkonů. I s bytostmi ve stavu lidského zárodka nebo těžké demence je třeba zacházet jako s lidskými osobami. Byť nedokonale, působí totiž i v těchto jouscnech specificky lidský formační princip (*Solidaritätsargument*), projevující se trendem ke specificky lidské osobnosti (*Potentialitätsargument*). Svou duchovou niterností se také zásadně liší živé lidské organismy od všech forem umělé počítačové inteligence.

Prof. Dr. Václav Wolf,
Ústav dějin UK Praha

Lesk kněžského celibátu (2)

V 10. čísle Světla jsme uvedli první část přednášky P. H. Boulada, ve které odhaluje v neobyčejném pohledu hloubku a hodnotu života v naprosté čistotě. V druhé části představuje celibát jako protest proti podvodnému štěstí konzumní společnosti.

Touha po absolutnu

„Člověk člověka nekonečně přesahuje,“ napsal Pascal. Člověk je výzva, má povolání, které musí naplnit a které ho chce přivést dále, než sám je. Tomáš Akvinský hned na začátku díla „Summa theologica“ uvádí neobyčejné tvrzení: „Přirozeným koncem člověka je nadpřirozeno.“

Člověk není jen bytostí přírody, nýbrž je třeba člověku říct, že jeho pozemský konec patří k vyššímu řádu, který tuto přírodu daleko překračuje. Strom končí přirozeným způsobem, i pták v jeho větvích. Ale cíl a konec člověka je něco duchovního, i když také jako ostatní tvorové je přechodně objektem pomíjející přírody. Jeho konec však není rozpad, nýbrž naplnění ve vyšším smyslu. Člověk se však nenaplní sám v sobě, nýbrž skrze Něco, co je větší než on sám.

Panenství je znamením této transcendence. Je v našem duchovním povolání cestou, „jak se stát člověkem ve vyšším řádu“. Tato možnost ovšem žije v srdci jednoho každého jako tichý souhlas se skutečností, že člověk člověka nekonečně překračuje. Ze svého hlubokého nitra tíhne člověk ustavičně k absolutnu. Jeho duše směřuje do nekonečna, žije v prostředí bez hranic.

Protest proti podvodnému štěstí konzumní společnosti

Naše smutná konzumní společnost nám zúžila horizont lidského života. Staví před člověka pozemské každodenní cíle, kterých je možno rychle dosáhnout. Žijeme v civilizaci, která člověku bez tečky a bez přestávky ustavičně opakuje: „Udělej si pohodlí, napij se, najež se! Ber a užijvej! Je třeba se vyžít!...“

Náš duchovní život je živoucí protest proti zevšednění a odcize-

ní lidského života, proti iluzi štěstí, proti podvodu štěstí. Žijeme v protikladu a v radikálním odporu proti každému hříšnému redukování lidského života na pouhou úroveň spotřebitele. Duchovní život je proklamace, že člověk – každý člověk – je nekonečně více než jen snadno naplnitelné tělo, že potřebuje nekonečně více, než co mu přináší živočišné rychlé nasycení. V jeho duši dále plane oheň, stále zde hoří žízeň, kterou nic pozemského nemůže utišit. Ježíš říká ve fantastickém rozhovoru se samaritánskou ženou u Jakubovy studnice: „Kdo pije tuto vodu, zase bude žíznit. Kdo však pije vodu, kterou já mu dávám, nebude žíznit navěky“ (Jan 4,13–14a).

Rychle a s velkou pravidelností se žízeň opět přihlásí, když ji chceš uhasit jen vodou konzumní společnosti. Bude tě trápit a stále více pálit. Ale vždy znovu tě bude svádět k tomu, abys svou touhu po nekonečnu utápěl v pozemských statcích: opakujícími se nákupními euforiemi, vystupňovaným sexuálním uspokojením, ještě vzdálenějšími cestovními cíli. Stále budeš přechodně věřit, že jsi svou žízeň uhasil a že jsi šťastný. Ale zklameš se. Proces rozčarování nebere konce, protože jsi neob-

rátíl svůj pohled jediným správným směrem, nýbrž dáváš rozkoši šanci, aby nabyla vrchu.

Celibát je naopak stav toho, kdo svou trvalou žízeň přijímá a umí s ní uvědoměle žít. Ví, že jeho pozemská žízeň je jen obraz zcela jiné žízně, která nemůže být uhašena pozemským nebo konečným objektem. Celibát, který je prožíván kvůli nadcházejícímu Božímu království, a někdy se kvůli němu dokonce musí trpět, tak urychluje vrůstání do tohoto království.

Hodnota štěstí v celibátu

Někteří lidé věří, že Bůh svou nebeskou přítomností zcela naplní srdce duchovního člověka. Já v to nevěřím. Chtěl bych zde připomenout silný text protestantského teologa Dietricha Bonhoefera. Je z jednoho dopisu, který napsal ve vězení v r. 1943/44: „Není nic, co by mohlo nahradit přítomnost milého člověka, a ani se o to nemáme pokoušet. Musíme to prostě vypnout a vydržet. Zní to nejdříve tvrdě, ale současně je to velká útěcha; protože když mezera zůstane skutečně nevyplněna, zůstáváme skrze ni navzájem spojeni. Je to omyl, když říkáme, že Bůh tu mezeru vyplní. On ji vůbec nevyplní, naopak, drží ji právě nevyplněnou

Henry Boulad TJ

a pomáhá nám tak zachovat naše staré společenství, i když za doprovodu bolesti“ (D. Bonhoefer, Odpor a odpuštění).

Velice podvádíme mladého novice, když mu konejšivě říkáme, že slib čistoty není žádný problém, že dary Boží útechy záhy vyplní jeho srdce, že už po ničem jiném toužit nebude... Ne, ne, moji bratři, žít v čistotě je těžké, velice těžké! Bůh nevyplní naše srdce jako na protislužbu, nýbrž zanechá srdce v jeho prázdnotě. Ale musíme se naučit správně chápat, že tato prázdnota znamená právě jeho přítomnost v hloubce naší bytosti; protože ta pro něho vytvořila místo. Způsob, jakým Bůh naplňuje srdce, není způsob ženy, která umí naplnit srdce muže, kterého opravdu miluje. Boží přítomnost člověka spíše vyprázdňuje. Tím, že do něho vnikne, zcela ho vyprázdňuje a osvobodí. Štěstí, které nám Bůh přiděluje, je zcela jiného rázu než láska ženy, která rozdává útěchu a rozněcuje naše srdce.

Za našich dnů slyšíme mnoho pojetí štěstí. To se přitom vždy staví do souvislosti s osobní svobodou a možností dosažení této svobody. Pak se ovšem zcela pochopitelně také ptáme, zda duchovní život a zvláště život v řeholi může být pro člověka cestou ke štěstí, nebo zda nemá tento „útisk“ za následek zničení lidské bytosti. Jsou kněží a řeholníci lidské bytosti zářící štěstím, nebo jsou to spíše vyprahlé a nemocné duše?

Odpověď je jednoduchá. Hodnota štěstí, kterou nám zajišťuje duchovní život, je naprosto jiného rádu než hodnota, kterou zná-

Kněžské svěcení v bazilice sv. Petra

ZÁKAZ POTRATŮ

Jižní Dakota v USA přijala 6. března zákon, který zakazuje potraty, protože ohrožují život matky. Za porušení zákona hrozí zdravotníkům až pětileté vězení. Propotratové skupiny se chtějí odvolat k nejvyššímu soudu USA. Může z toho vzejít spor, který se potáhne mnoho let. Bude však testem pro společnost, jaký postoj zaujímá k těm nejslabším a nejbezbrannějším.

ODPUŠTĚNÍ MATKY

5. února byl v Indii zastřelen v kostele „Santa Maria“ v Trabzonu po mši svaté italský misionář P. Andrea Santoro. Měl 60 let a patřil ke kléru římské diecéze. Kardinál Ruini na pohřbu prohlásil: „Matka P. Andrea z celého srdce odpouští osobě, která se ozbrojila, aby zabila její syna, a má s ní velký soucit, protože i tento vrah je dítětem Boha, který je láska.“ Současně oznámil, že bude zahájen proces blahořečení zavražděného misionáře. Televize přitom zaregistrovala souhlasné gesto matky. Na všechny, kteří to viděli a slyšeli, to silně zapůsobilo. Otec vraha Hikmet Akdin prohlásil: „Když jsem to uslyšel, mám jediné přání: našetřit potřebný obnos a odejet do Říma, abych této matce políbil její ruce.“

Jeden z pomocníků P. Santora si vzpomněl na poslední slova, která tento misionář řekl krátce před smrtí na exerciciích pro kněze: „Jako za dob Ježíše Krista mohou pokora, prostý život, úkony víry a zázraky bliženské lásky, jasné vyznání víry a vědomé sebeobětování vlastního života obnovit na Středním východě mír.“

PRŮZKUM PROSTŘEDKŮ PRO METODU PŘIROZENÉ ANTIKONCEPCE

V rámci své disertace na univerzitě v Düsseldorfu vyšetřoval Peter Andreas Kern čtyři způsoby sledování ovulační fáze pro účely přirozené antikoncepce: počítač sledující tělesnou teplotu, počítač sledující hormony, speciální mikroskop a symptotermální metodu. Na 62 ženách bylo ověřováno 122 přístrojů. Jako nejspolehlivější se ukázala symptotermální metoda, která vykazovala kvótu 0 % chyb. U sledování teploty počítačem se vyskytlo až 7,5 % chyb.

ta, který naši touhu prohlubuje tím, že činí naše srdce vnímavějším a schopnějším přijímat, pak tím rozšiřuje celou naši bytost na dárce lásky. To je kritérium. Budeme lásku přijímat stále hlouběji, takže ji budeme moci bohatěji rozdávat, a tak uskuetečňovat svou seberealizaci. Duchovní osoba nachází své naplnění v sebepřekročení skrze sebezápor a odříkání.

Další vztah existuje mezi čistotou a modlitbou. „Modlitba je největší cvičení v lásce, protože zůstává bez odpovědi,“ řekl Saint-Exupery. Jistě, neboť modlitba je ryzí extáze před mlčícím, zdánlivě nepřítomným Bohem. Zde se setkává člověk, který se modlí, a člověk, který žije v čistotě, v ústředním bodě – *oba se učí odříkání lásky*. Rozvíjím v so-

bě schopnost čisté pozornosti a bdělého naslouchání. Daruji sám sebe, ale neočekávám žádnou ozvěnu, žádný dík a žádné naplnění. Pokouším se ovládnout svou žádostivost po pozemských věcech a překročit své sympatie a antipatie.

Prázdnota, ve které se vnitřně modlíme, je prázdnota pústu a čistoty současně. Prosící dosahuje stejného aktu sebeodevzdání jako ten, kdo se postí, a jako v čistotě žijící člověk. I on akceptuje vnitřní prázdnost, která se v průběhu let ještě zvětšuje. I on rozumí, že se musí stát zcela prázdnou nádobou pro Boží milost, zakouší a prožívá to. Pravá modlitba nespočívá v naplnění nějaké počáteční prázdnosti zajímavou meditační látkou nebo hlubokými emocemi, nýbrž prá-

vě naopak, modlitba má v člověku vytvořit *dutý prostor*. Často si myslíme, že modlitba má člověka „vyplnit“, proto je třeba ji „obohatit“ o mnoho vysokých myšlenek. Jaký omyl! Nenatahujeme při modlitbě ruku po poznání a nechťejme se z modlitby nasytit. Zůstaňme i zde ve stavu očekávání na prázdnost, zůstaňme *hladoví, otevření a chudí*.

A zde se pak všechno setkává: fenomén modlitby, pústu a čistoty. Nazvěme ho chudobou nebo poslušností, nazvěme ho postem nebo modlitbou, nacházíme zde jednu a tutéž skutečnost. Je to skutečnost naprostého *sebezřeknutí*, a to je správný postoj tvora vůči Stvořiteli, vůči Absolutnu. Člověk se udržuje v bdělém stavu absolutní chudoby a otevřenosti vůči svému Tvůrci. Zde nachází náš život svou vnitřní jednotu, protože všechno to, na co potřebujeme různé výrazy a co prožíváme různým způsobem, vyjadřuje jednu jedinou pravdu: ta je jednoduchá a současně velice hluboká a nazývá se *smrt, smrt našeho vlastního „Já“*. Smrt je vlastně ústřední část našeho života, je to náš kříž a náš rozhodující obrat, brána k vyšší formě lidství. Kněží a řeholníci jsou *ukřižovaní*, jsou to bytosti, které *samy sobě odumřely*. Prodělaly již zkušenost smrti tím, že se zřekly „naplněného života“. Svou dobrovolnou smrtí žijí mimo všechnu lidskou existenci, žijí již v Božím království a vydávají o tom svědectví. V následování Krista říkají: „Mé království není z tohoto světa“ (Jan 18,36). Budme si vědomi, že svým životem vydáváme svědectví o nadcházejícím světě. Je třeba jít ještě dále a říct, *že stav panenství a panictví nejen ohlašuje nadcházející království, nýbrž že ho prakticky připravuje a jeho příchod urychluje*.

* * *

V příštím čísle přineseme závěr úvahy s kapitolami: *Plodnost Mariina panenství, Průkopník druhého Kristova příchodu a Logika Nového zákona*

Z Kirche heute 2/2006

me z přirozeného a hedonistického světónázoru. *Křesťanskou radost* není možno srovnávat s radostí a spokojeností světského rázu. Ona přináší právě protiklad, totiž *prohloubení touhy po Bohu*. Bůh naplňuje lidské srdce nikoliv lidským způsobem, aby utišil jeho touhu a uhasil ono důležité toužení, nýbrž aby je udržoval v bdělém stavu! Proto zanechává srdce prázdné, nebo dokonce prázdnostu ještě bolestně zvětšuje, protože ze své strany touží po tom, aby člověk z této prázdnosti vyrůstal směrem k němu, aby vstřícně dozrával. Opravdu můžeme tvrdit, že tam, kde se žije v pravé čistotě, tam máme *místo zázraku*. Jelikož žít úspěšně čistotu u muže a u ženy pouze z lidského pohledu je nemožné, *proto je to zázrak*. Bůh zde má ve hře svou ruku a svého Ducha a má k tomu své důvody.

Celibát, púst a modlitba

Zde můžeme postavit most k *fenoménu náboženského pústu*. Mezi postem a naplněním slibu čistoty existuje velice úzký vztah. Kdo si uloží období pústu, přijímá stav neuspokojení. Zůstává hladový a chce jím zůstat. Dává před nasycením přednost určitému utrpení, a tím chce vyjádřit, že to pro něho platí více než *něco jiného*; protože „člověk není živ jen chlebem“ (Mt 4,4).

Každá nenaplněná touha znamená pro člověka utrpení. Utrpení je však zevšeobecnující pojem. Lépe bychom řekli, že *tato touha vytváří významnou prázdnostu a drží nás otevřené*. Tak jako púst i celibát duchovního člověka vyprazdňuje, činí jeho srdce svobodné a rozšiřuje jeho duši do nekonečna. Tak se cílem čistoty stává růst naší schopnosti k lásce. Srdce čistého člověka podléhá povinnosti růstu, to je jeho důsledek, nikoliv, jak by někdo myslel, jeho podvázání nebo zúžení. Kdyby se naše srdce v důsledku čistoty zužovalo, bylo by to neblahé. Byli bychom nuceni se co nejdříve oženit! ... Je-li však čistota takový způsob živo-

V Ježíšově škole (11)

Evangelium podle svatého Marka

Učedníci uvěřili, že Ježíš je davidovský Mesiáš, a jsou přesvědčeni, že se mu podaří ovládnout Izrael. To, co se stane při Ježíšově slavném vstupu do Jeruzaléma, jako by potvrzovalo jejich přesvědčení.

Ježíšův vstup do Jeruzaléma (11,1-11)

Ten den mohli učedníci žasnout a radovat se, když se Ježíš rozhodl, že tentokrát vstoupí do Jeruzaléma slavnostním způsobem. Poslal totiž před sebou dva z nich, aby vyhledali oslátko. Ihned se ujali tohoto úkolu, a když se skutečně vrátili s oslátkem, prostřeli na něho pohotově své pláště a Ježíš se na ně posadil. K jejich radosti se připojila radost těch Galilejských, kteří s nimi přišli do Jeruzaléma, aby zde oslavili Velikonoce. Ti prostřeli své pláště na cestu, jiní z radosti mávali větvemi a provolávali slávu Mesiáši slovy: *Požehnaný, jenž přichází ve jménu Páně*. Je to aklamace, která se hodí obzvláště na Mesiáše. Pak však připojili: *Požehnáno království, jež přichází ve jménu otce Davida*. Obsah této druhé aklamace je vysloveně politický. Podle Lukáše tak smýšleli až do nanebevstoupení, kdy se ptali: „Je to nyní ta doba, kdy obnovíš království Izraele?“ (Sk 1,6) Až do úplného Ježíšova oslavení nemohli ve svém poznávání jeho identity dosáhnout jiných výsledků. Teprve pak se všechno změnilo.

Také v onen den Palem kladli Ježíši otázky, ale ve spěchu, protože již bylo pozdě: Ježíš vešel do chrámu, rozhlédl se po všem, ale protože již bylo pozdě, odešel se svými do Betánie.

Slavnostní vjezd měl svůj význam. Po celé další tři dny se mluví především o nadcházejícím království a o otázce moci. O samotných učední-

cích se však mluví málo. Ježíš však ví, že po svém útěku při jeho utrpení se pak opět vrátí, a proto je dále vyučuje, co to znamená být jeho učedníkem.

Víra, modlitba, odpuštění (11,20-25)

Druhý den, aby naznačil, že Izrael se stal neplodným a uschlým stromem, zlořečil fíkovníku: *Ať z tebe navěky nikdo nejí ovoce!* Text dodává: Jeho učedníci to slyšeli. Když pak třetí den šli stejnou cestou, viděli fíkovník uschlý až ke kořenům. Petr řekl Ježíšovi: „Mistře, hle, ten fíkovník, který jsi prokrel, je suchý.“ Ježíš toho využívá, aby je poučil: „Chcete-li být společenstvím, které nikdy neuschne, ale přináší plody, mějte víru, modlete se a odpuštějte.“

Ježíš tak vytyčil cestu, aby jeho učedníci tvořili opravdové společenství, které hlásá evangelium. Především je třeba mít **víru** v Boha, tzn. úplně se mu odevzdat, abychom byli silní jeho všemohoucností. Úkol křesťanů vždy překračuje jejich lidské možnosti, ale všechno je možné tomu, kdo věří (9,33). Nyní musí vytrysknout k Bohu spontánní **modlitba**, dialog mezi Otcem, který je pravý a autentický Bůh, a proto musí být pravé také společenství učedníků mezi sebou

G. Četiri (18. stol.): Vjezd do Jeruzaléma, Tirana, Albánie

a Bohem, a to není možné bez **vzájemného odpuštění**.

Chudá vdova (12,41-44)

Ježíš pozoroval lidi, jak vkládají peníze do chrámové pokladny. Bohatí tam házeli mnoho, zatímco chudá vdova tam vhojila jen dvě drobné mince. Ježíš se ihned chopil této dobré příležitosti, aby pomohl učedníkům k zamyšlení. Dobře vážil slova a řekl učedníkům: „Tato vdova vložila více než všichni ostatní. To znamená, že **hodnota daru** se pro Ježíše rodí ze situace dárce, Ježíše nezajímá dar, nýbrž dárce. To osoba dává hodnotu svému daru. Bohatí dávali velké dary, ale bylo to jen něco z toho, co jim nadbývalo. Vdova naopak dala všechno; a **všechno je více než mnoho**. Chtěla, aby její všechno bylo darem pro druhé a pro Boha. Udělala skok do tmy a udělala to, aby se zcela odevzdala Bohu. Ta žena se zosobnila ve svém daru. Dala sama sebe všem ostatním. Z její tváře vyzařuje jakoby tvář Ježíšova, jehož celý život je dokonalý dar jeho bytí až do úplného konce. A my, učedníci, ho musíme následovat.“

Minulost a budoucnost (13,1-11)

První tři verše této kapitoly nám umožňují hlouběji poznat Ježíšovo tajemství, abychom lépe posoudili vztah jeho učedníků k učedníkům. Ti se dívají do minulosti, Ježíš do budoucnosti: Když vycházel z chrámu, jeden jeho učedník mu řekl: „Mistře, podívej se, jaké jsou to kameny a jaká stavba.“ Ježíš odpověděl: „Vidíš tyto velké stavby? Nezůstane zde kámen na kameni, všechno bude rozbořeno.“ Pak přišel na Olivovou horu a seděl proti chrámu.

„Mistře, podívej se!“ Učedník je nadšený velkolepou stavbou, je to výraz slavné minulosti jeho národa, který byl nyní podroben římským okupantům, ale da-

vidovský Mesiáš vrátí Izraeli jeho moc a slávu. „Podívej se,“ říká Ježíšovi, ale ten jako by tomu nevěnoval pozornost. Jeho odchod z chrámu i okolnost, že se zastavil na místě vyhlídky, je obrazem Boží slávy, která opouští tento chrám, popisovaný ve vidění proroka Ezechiela (10,18-19; 11,23), které se týká první stavby chrámu. Nyní však Ježíš oznamuje zkázu druhého chrámu: „Nezůstane zde kámen na kameni.“ Je cítit bolest v těchto slovech. Ježíš, který kázal tři dny v chrámě, si připomněl, že Izrael je strom bez plodů, uschlý až ke kořenům. Jinými slovy: „Všechno bude zbořeno.“

Ježíšův návrat

Učedníci se svou otázkou zastavují u okolnosti, která je důležitá: „Řekni nám, kdy se to stane.“ Ježíš na tuto druhou otázku neodpovídá, omezuje se na to, že obrací jejich pohled k tomu, co se náhle přihodí, až zkáza Izraele bude neodvratná.

Mnozí se představí jako zachránci národa a řeknou: „Já jsem to.“ Ježíš říká: „Dejte si pozor, aby vás nikdo nesvedl“ (v. 4-5). Říká, že se jim přihodí to, co se přihodí jemu během jeho umučení: „Budou vás vydávat soudům a v synagogách budete bití, budou vás stavět před vladaře a krále, abyste jim vydali svědectví“ (v. 9). Zastavme se u tohoto verše, který nám představuje Ježíše a ze kterého poznáváme, že je naplněn nejen nadějí, ale i jistotou, že se k němu učedníci po jeho umučení vrátí. Pak jistě pochopí, že budou nutně pronásledováni, ale Ježíš ví, že ho již nikdy neopustí, tak jak to udělají za několik dní. Pak již, naplnění silou, postaví se směle před soudce a zakusí pravdivost Ježíšova slova: „Nebudete to vy, kdo bude mluvit, ale Duch Svátý.“ To jsou slova, která už sahají za poslední Velikonoce.

(Pokračování)

Z Maria Ausiliatrice 10/2003
přeložil -lš-

dařen mimořádnou přízní Hospodina a darem neobyčejné moudrosti, pohanské ženštiny mu nakonec popletly hlavu tak dokonale, že zapomněl na jediného pravého Boha. Hlavním trumfem falešných bohů je smyslnost, která pak záhy jejich ctitelům propůjčuje jejich vlastnosti, takže i oni mají oči, ale nevidí, mají uši, ale neslyší, mají rozum, ale neuvažují, mají svobodnou vůli, ale vyměňují ji za otroctví. Na tom se od dob Starého zákona nic nezměnilo, takže nás dnešní první čtení z Knihy kronik přímo burcuje svou aktuálností.

Bohužel, nad žádným z hlavních hříchů nejsme dnes tak ochotní přivřít oko jako nad projevy smilství, a přece žádný z hříchů tak nedegraduje a nezotročuje člověka jako právě zneužívání pohlavní rozkoše. Zmocňuje se celé jeho bytosti a podrobuje si všechny jeho schopnosti. Zbavuje ho zdravého úsudku a ochromuje jeho vůli. Vede ho k tomu, aby vynakládal velké úsilí nikoliv na to, jak se zbavit zhoubné neřesti, nýbrž na to, aby se nemusel vzdát tělesného potěšení. Zaměřuje se proto na zlehčování, omlouvání a ospravedlňování svého nepřirozeného, a tedy hříšného jednání. Smyslnost působí jako plíživý mor, který postihuje svým způsobem nejen ty, kteří mu přímo propadli, ale postupně narušuje celou společnost. Odstraňuje ochranné bariéry, jako jsou tabu, stud, vkus; posouvá hranice toho, co se pokládá za normální, stále více do oblastí, které ještě před nedávným časem platily za nepřipustné a nepřístojné; a nakonec ohrožuje nejdůležitější funkce společnosti.

Lidské názory na to, co je člověku prospěšné a co škodlivé, se mění v mnoha oblastech. Jednou se nám vštepjuje, že ten či onen pokrm je škodlivý, pak opět, že je nezbytný, ale pro lidskou přirozenost a zdraví lidského těla i lidského ducha platí stále stejné zákony Stvořitele. Sexualita se týká té nejzákladnější otázky lid-

ské existence – zachování lidského rodu. Dar sexuality má člověka spojovat s Bohem k součinnosti v jeho tvůrčím díle. Zneužitá sexualita naopak Boha hrubě uráží tím, že ho vylučuje a ignoruje, že její podstata, láska, byla zvrácená v opak lásky, v sobectví, které opanuje srdce člověka

Balancujeme mezi dvěma krajnostmi: na jedné straně to může být nesmlouvavá přísnost, na druhé straně smířlivá blahovůle, která ústí až do svévole. Musíme si však být vědomi, že náš úsudek je dnes už do značné míry ovlivňován převládající mentalitou. Síla a samozřejmost, s jakou se šíří vyslovená nemravnost, v nás někdy vyvolává až pochybnosti, zda nejsme se svými morálními zásadami přece jen zaostalí. Kdyby ovšem posun v názorech a postojích k tomu, co je hříšné a nepřístojné, se vyvíjel správným a zdravým směrem, muselo by se to projevovat pozitivně na vývoji celé společnosti. Ale my jsme svědky pravého opaku a důsledky se nevyhýbají k velkému pohoršení ani církví a duchovním osobám.

Různíme se v názoru na to, co soudit o stavu současné západní společnosti. Někteří lidé jako by předpokládali, že tak, jak se hranice slušnosti a mravnosti posouvají u lidí, tak se posouvají také u Boha. Říkají si, že Bůh přece od nás nemůže požadovat něco nemožného. Ale co je nemožné a proč je to nemožné? Jestliže se vlastní vinou stáváme neschopnými žít tak, jak to odpovídá naší přirozenosti, není to věc Boží neústupnosti, ale naší nezodpovědnosti, ze které budeme skládat účty. Soudný člověk nemůže popřít, že sexuální revoluce stále více paralyzuje základní buňku a tím i základní strukturu a budoucnost lidské společnosti. Kdybychom začali systematicky ničit ptačí hnízda, brzy bychom byli bez ptáků. Za zničení hnízda hrozí ovšem nemalý postih, zatímco rodinu je možno rozbít bez trestně, přímo oficiálně se podporuje mentalita, že tato instituce je přežitek. Postupný úpadek

západní společnosti je ve skutečnosti daleko horší, než si myslíme. Skutečné ovoce toho, co svou nemravností zaséváme dnes, se projeví v plné míře teprve v příštích desetiletích. Před čtyřiceti lety by se ještě nikdo ani neodvážil požadovat zrovnoprávnění homosexuálních partnerství, počet rozvodů i potratů byl podstatně nižší a zábava typu Reality show byla zcela nemyslitelná. Zdá se, jako bychom se s tím museli smířit a nebrat to všechno tak přísně. Moudří a vzdělaní odborníci, kteří vidí do nitra člověka, však konstatují nebezpečné, přímo masové narušení duševního zdraví, které souvisí právě s nezdravou a protipřirozenou sexualitou, která rozbila přirozené prostředí pro vývoj člověka již v dětství a mládí. Budeme nejbliž pravdě, když si uvědomíme, že situace je ve skutečnosti daleko horší, než jsem schopni pochopit. Příznačné je, že světci takřka současní, kteří měli možnost spatřit zblízka hrůzy pekla, jako nejčastější příčinu věčného zavržení uvádějí právě hříchy smyslnosti.

Máme jednu velkou naději. Bůh věděl velice dobře, jak se člověk k němu zachová, a to ještě dříve, než řekl: „Budiž světlo!“ A přesto neváhal stvořit člověka. Jeho tvor selhal již při první zkoušce, ale Bůh měl od věčnosti připravenou cestu k jeho záchraně. Ačkoliv pak lidské individuální i kolektivní nevěrnosti nebraly konce, Boží trpělivost se ukázala jako nevyčerpatelná. Bůh jedná tak, jako by jeho největší rozkoší bylo smilovávat se a odpouštět, zachraňovat svého tvora. Stvořil člověka takového, aby mu i jeho hříchy a nevěrnosti mohly posloužit a rozmnožit jeho lásku. Řekl to sám Boží Syn, když prohlásil o hříšnici: „Muselo jí být odpuštěno mnoho hříchů, když projevuje tak velkou lásku. (A byly to právě hříchy smyslnosti!) Tvor, který si nemůže být vědom svého stavu neexistence předtím, než byl stvořen, není zřejmě schopen náležitě ocenit dar svého stvoření. Skutečnost, že je a žije, bere jako samozřejmost. Teprve když

mu hrozí neodvratná záhuba, začne si vážit své existence a je schopen vděčnosti za svou záchranu. Mluví o tom často jako o „novém narození“. To ale předpokládá, že si je vědom svého zoufalého stavu a že o svou záchranu stojí.

Jestliže ani štědré Boží dary a zcela zřejmá láska nejdobrotivějšího Otce nedokáže člověka přesvědčit, aby nevolil smrt, ale život, co zbývá Stvořiteli, nechce-li dopustit, aby jeho milovaný tvor zahynul? Musí k němu promluvit způsobem, který platí i na slepého a hluchého. Žalmista to vyjadřuje slovy: „Bůh švihá toho, koho miluje.“ Může si zvolit i nejpřísnější důtky, protože ani jako trestající nepřestává být milujícím a odpouštějícím. Kdo není slepý, dívá se s opravdovou starostí do budoucnosti. Uchránit vlastní děti zhoubných vlivů stává se někdy přímo neřešitelným problémem. Žalmista říká: „Když se základy hrouť, co může dělat člověk?“ Máme se modlit, aby Bůh od nás odvrátil svůj trest? Boží trest může být také posledním prostředkem záchran. Jestliže se varovné hlasy současných proroků nedostanou ani k samotným věřícím, jak se mají dostat k světu? Západní svět potřebuje, aby poznal, jak daleko zašel ve své hříšnosti, aby pocítil nezbytnost obrácení a odpuštění a tím více pak miloval svého Boha. Kdyby marnotratný syn neupadl do bída, nepoznal by svou vinu a nezatočil by po návratu. Je nezbytná naléhavá, oběťmi podporovaná modlitba, aby se Bůh smiloval nad těmi, kteří nevědí, co činí, v Církvi i ve světě, nad těmi, kteří si neuvědomují, co mají dělat. Bůh zná způsob jak otevřít oči slepým a uši hluchým, jak otrást zatvrzelým svědomím a hledá k tomu dobrovolné spolupracovníky. Nic tak neoslavuje Boha a nepřibližuje jeho království lásky jako dobrovolné smírné oběti. Jak na ně Pán toužebně čeká a jak rychle je přijímá, ukázal nám mimo jiné na příkladu biskupa Cognaty, syna svobodného zednáře.

-red-

Výzvy fatimského poselství (49)

To, co ho zajímá na prvním místě, je uzdravit duše z ran způsobených hříchem a spasit ty, kdo trpí takovým zlem. Příkladem toho máme v jeho odpuštění kající hříšníci. Ježíš se nacházel v domě farizea, který ho pozval; když byli za stolem, přišla žena, veřejně známá jako hříšnice, vrhla se k Pánovým nohám a začala oplakávat své hříchy. Ježíš se k ní obrátil a řekl: „Jsou ti odpuštěny hříchy. (...) Tvá víra tě spasila. Jdi v pokoji“ (Lk 7,48.50).

Ježíš se neomezuje na to, že je lékařem duší, když obrací hříšníky a odpouští hříchy, ale praktikuje také tělesné uzdravení. V tomto směru je zajímavý případ ochrnutého v Kafarnau, protože Ježíš zde uskutečňuje tělesné uzdravení jako důkaz toho, že má moc uzdravovat duchovně. Vždyť začal slovy: „*Bud' dobré myslí, synu, odpouštějí se ti hříchy*“; ale protože řekl tato slova, byl obviněn z rouhání. A Ježíš se bránil a řekl: „*Abyste věděli, že Syn člověka má moc odpouštět na zemi hříchy*“ – řekl ochrnutému: „*Vstaň, vezmi své lůžko a jdi domů!*“ A on vstal a odešel domů (Mt 9,2-7).

A je mnoho zázraků jako tento, které Kristus uskutečnil ve prospěch lidí zoufalých pro jejich zlo. Jednoho dne ho přišel vyhledat jeden z představených synagogy jménem Jairo a prosil, aby šel do jeho domu a uzdravil jeho dcerku, která umírala. Ježíš přijal jeho prosbu a šel s ním... Během cesty se k Ježíšovi přiblížila ze zadu jedna žena, která dvanáct let trpěla krvotokem, a dotkla se okraje jeho pláště, protože si myslela, že stačí se ho dotknout, aby byla uzdravena. A tak se stalo. *A hned jí přestalo krváčení a pocítila na těle, že je ze svého neduhu vyléčena. (...) On jí na to řekl: „Dcero, tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji a buď zdráva, zbavena svého neduhu“* (Mk 5,29.34). Když se toto uskutečňovalo, přišli lidé z domu představeného synagogy se zprávou: „*Tvá dcera umřela. Proč ještě Mistra obtěžuješ?*“ *Ježíš zaslechl, co se tu mluvilo, a řekl představenému synagogy: „Neboj se, jen věř!“* (...) *Vzal s sebou otce dítěte i matku a své společníky a šel do světnice, kde dítě leželo. Vzal ji za ruku a řekl: „Talittha kum!“*, to znamená: „*Děvče, říkám ti, vstaň!*“ *Děvče hned vstalo a chodilo - bylo jí dvanáct let* (Mk 5,35-42).

Jednou byl Ježíš na cestě a šli za ním dva slepci a hlasitě volali: „*Synu Davidův, smiluj se nad námi!*“ *Jak vešel do domu, přišli ti slepci k němu. Ježíš jim řekl: „Věřte, že mám takovou moc?“* *Odpověděli mu: „Ano, Pane.“* *Dotkl se tedy jejich oči a řekl: „Ať se vám stane, jak věříte.“* *I otevřely se jim oči* (Mt 9,27-30).

Jednoho dne mu představili němého posedlého ďáblem. Ježíš vyhnal ďábla a němý promluvil. Když zástup viděl, co se dělo, zvolal: „*Něco takového se dosud v izraelském národě nestalo*“ (Mt 9,33). A to se nestalo jen jednou či dvakrát! *Ježíš pak obcházel všechna města i vesnice, učil v jejich synagogách, hlásal radostnou zvěst o Božím království a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu* (Mt 9,35).

Toto všechno Ježíš dělal proto, že měl soucit s těmi, kteří trpěli, a byl jistý, že pro konání dobra je dobrá každá příležitost. Při jiné příležitosti šel do synagogy. Nacházel se tam člověk, který měl ochrnutlou ruku, a položili mu otázku: „*Je dovoleno v sobotu uzdravovat?*“ (...) *Odpověděl jim: „Je někdo mezi vámi, kdo by měl jedinou ovci a ta by mu v sobotu spadla do jámy, aby ji hned neuchopil a nevytáhl? A oč větší cenu má člověk než ovce. Proto je dovoleno v sobotu konat dobré skutky.“* *Pak řekl tomu člověku: „Vztáhni ruku!“* *Vztáhl ji, a byla zase v pořádku a zdravá jako ta druhá* (Mt 12,10-13).

A učedníkům Jana Křtitele, kteří se na jeho příkaz přišli Ježíše zeptat, zda je Mesiášem, nebo zda mají čekat někoho jiného, Pán odpověděl: „*Jděte a oznamte*

Janovi, co slyšíte a vidíte: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst. A blahoslavený, kdo se nade mnou nepohorší“ (Mt 11,4-6). Tato odpověď učedníkům Jana Křtitele má stejnou hodnotu a význam jako další odpověď, kterou Kristus dal židům, když mu položili tutéž otázku: „*Jsi-li ty Mesiáš, řekni nám to otevřeně!*“ *Ježíš jim odpověděl: „Řekl jsem vám to, a nevěříte. Skutky, které konám ve jménu svého Otce, vydávají o mně svědectví. (...) Nekonám-li skutky svého Otce, nevěřte mi. Jestliže však je konám a nevěříte mně, věřte těm skutkům, abyste poznali a konečně pochopili, že Otec je ve mně a já v Otci*“ (Jan 10,24-25.37-38).

Ježíš se již předtím zabýval s židy tímto tématem: „*Vy jste poslali k Janovi a on vydal svědectví pravdě. (...) Já však mám svědectví větší než Janovo: totiž skutky, které mi dal Otec, abych je vykonal. Právě ty skutky, které konám, svědčí pro mne, že mě Otec poslal. A sám Otec, který mě poslal, vydal o mně svědectví. Nikdy jste neslyšeli jeho hlas, nikdy jste neviděli jeho tvář a jeho slovo ve vás nezůstává, protože nevěříte tomu, koho on poslal. Zkoumáte Písma, protože vy myslíte, že v nich máte věčný život, - a právě Písma svědčí o mně, ale nechcete přijít ke mně, abyste měli život*“ (Jan 5,33-40).

Ježíš Kristus tak zanechal jako důkaz svého božství své skutky a svou vznešenou nauku. Nebudme překvapeni! On jen žádá, abychom na něho aplikovali totéž kritérium, jaké nám doporučoval při jiné příležitosti, abychom poznali, zda nějaký prorok je pravý, či falešný: „*Poznáte je po jejich ovoci. (...) Tak každý dobrý strom nese dobré ovoce, ale špatný strom nese špatné ovoce. Dobrý strom nemůže nést špatné ovoce. ani špatný strom nést dobré ovoce. (...) Poznáte je tedy po jejich ovoci*“ (Mt 7,16-20).

Nakonec uvažujme o posvátném poslání *Vykupitele*, které Je-

žíši Kristu svěřil Otec, když ho poslal na svět. A tak různá místa Písma svatého nám ho představují jako Spasitele světa.

Když se sv. Jan Křtitel nacházel u řeky Jordánu a uděloval křest pokání, *viděl Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa*“ (Jan 1,29). A on je sňal. Tentýž posvátný autor právě citovaného textu – sv. Jan Evangelista – napíše ve svém prvním listě: *Bůh je světlo, a tma v něm vůbec není. (...) Když žijeme ve světle, jako on je ve světle, máme společenství mezi sebou a krev jeho Syna Ježíše Krista nás očišťuje od každého hříchu. (...) Když uznáme, že se dopouštíme hříchů, on nám hříchy odpustí a očistí nás od všeho špatného, protože věrně plní, co slíbil, a protože je spravedlivý* (1 Jan 1,5-9).

Když měl sv. Simeon konečně štěstí a setkal se v chrámě s dítětem Ježíšem, pozdravil v něm spásu, kterou očekávaly národy, a plný radosti zvolal: „*Nyní můžes, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvětlení pohanům a k slávě tvého izraelského lidu*“ (Lk 2,29-32). Zaznívají zde, v Simeonově kantiku, různé prorocké výroky; jedním z nich je tento výrok proroka Izaiáše: „*Proto tě dám národům jako světlo, aby se má spása rozšířila až do končin země*“ (Iz 49,6).

Ježíš Kristus ve své službě během veřejného života dokazuje slovy a skutky, že je Spasitel: jde vstříc lidem, aby je vedl po cestách spásy. Význačný je jeho komentář k podobnosti o dobrém pastýři: „*Já jsem přišel, aby měly život a aby ho měly v hojnosti. (...) Jako mne zná Otec, já znám Otce a za ovce dávám svůj život. (...) Já jim dávám věčný život, nezahynou navěky a nikdo mi je nevyrvou z rukou*“ (Jan 10,10.15.28).

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

skutkům. Bůh je předem připravil, abychom je pak usku-
tečňovali ve svém životě.

Evangelium – Jan 3,14–21

Ježíš řekl Nikodémovi: „Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný. Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozesného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože nevěřil ve jméno jednorozesného Syna Božího. Soud pak záleží v tomto: Světlo přišlo na svět, ale lidé měli raději tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Každý totiž, kdo páchá zlo, nenávidí světlo a nejde ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. Kdo však jedná podle pravdy, jde ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu.“

Mezinárodní katolický institut **Miles Jesu** organizuje **seminář o rozpoznávání povolání pro mladé muže** dne 1. dubna 2006 od 9.00 do 17.00 hod. v Církevním domově mládeže Petrinum, Veveří 15, v Brně. Cena je 300 Kč. Příhlášku a ústřížek zaplacené složenkou pošlete na adresu: Miles Jesu, Kamenná 59, 639 00 Brno, tel.: 543 215 265, e-mail: brmomen@milesjesu.com, b.ú.:1986 436 60287/0100. Více o seminářích také na www.rozpoznavani-povolani.cz.

Miroslav Kalousek, předseda KDU-ČSL, si Vás dovoluje pozvat na **putovní výstavu POUTNÍK JAN PAVEL II.**

Výstava k nedožitým 85. narozeninám obsahuje velkoplošné fotografie, knihy, myšlenky a videomateriály ze života papeže Jana Pavla II.

27. 3. – 31. 3. 2006 od 9 do 16 hodin v Muzeu Jindřichohradecka (křížová chodba minoritského kláštera) v Jindřichově Hradci.

3. 4. – 7. 4. 2006 od 8 do 16 hodin v muzeu ve Veselí nad Lužnicí.

17. 4. – 21. 4. 2006 od 10 do 15 hodin v prostorách Městského kulturního střediska ve Vimperku.

24. 4. – 28. 4. 2006 od 9 do 18 hodin v prostorách městského kostela sv. Bartoloměje v Milevsku.

Výstavu vytvořilo Biskupství ostravsko-opavské, Centrum pro rodinu a sociální péči Ostrava a Sdružení Telepace. Bližší informace na tel. č.: 724 029 902

PAPEŽ ZJEDNODUŠUJE Vatikánskou byrokracii

Od neděle 12. března platí několik změn v kurii: bylo spojeno vedení čtyř útvarů. Kardinál Paul Poupard, předseda Papežské rady pro kulturu, povede i Radu pro mezináboženský dialog. Papež tak chce podpořit dialog mezi lidmi kultury a exponenty náboženství.

Kardinál Renato Martino jako předseda Papežské rady Iustitia et Pax povede i Radu pro migranty.

Podle vatikánských zdrojů se papež domnívá, že počet institucí kurie v posledních desetiletích příliš narostl a některé se překrývají.

Reuters – Res Claritatis

Liturgická čtení

Neděle 26. 3. – 4. neděle postní

1. čt.: 2 Kron 36,14–16.19–23

Ž 137(136),1–2.3.4–5.6

Odp.: *Vyslyš nás, Pane, a vysvobod' nás!*

2. čt.: Ef 2,4–10

Ev.: Jan 3,14–21

Slovo na den: *Skrze něho.*

Pondělí 27. 3. – ferie

1. čt.: Iz 65,17–21

Ž 30(29),2+4.5–6.11–12a+13b

Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.*)

Ev.: Jan 4,43–54

Slovo na den: *Uvěřil slovu, které mu Ježíš pověděl, a šel.*

Úterý 28. 3. – ferie

1. čt.: Ez 47,1–9.12

Ž 46(45),2–3.5–6.8–9

Odp.: 8 (*S námi je Hospodin zástupů, Bůh Jakubův je naší tvrzí.*)

Ev.: Jan 5,1–3a.5–16

Slovo na den: *Cheš být zdrav?*

Středa 29. 3. – ferie

1. čt.: Iz 49,8–15

Ž 145(144),8–9.13cd–14.17–18

Odp.: 8a (*Milosrdný a milostivý je Hospodin.*)

Ev.: Jan 5,17–30

Slovo na den: *Co dělá Otec, stejně dělá i Syn.*

Čtvrtek 30. 3. – ferie

1. čt.: Ex 32,7–14

Ž 106(105),19–20.21–22.23

Odp.: 4a (*Pamatuj na nás, Hospodine, pro náklonnost k svému lidu.*)

Ev.: Jan 5,31–47

Slovo na den: *Slávu od lidí nepřijímám.*

Pátek 31. 3. – ferie

1. čt.: Mdr 2,1a.12–22

Ž 34(33),17–18.19–20.21+23

Odp.: 19a (*Blízko je Hospodin těm, kdo mají zkroušené srdce.*)

Ev.: Jan 7,1–2.10.25–30

Slovo na den: *Ne tak, aby se o něm vědělo.*

Sobota 1. 4. – ferie

1. čt.: Jer 11,18–20

Ž 7,2–3.9bc–10.11–12

Odp.: 2a (*Hospodine, můj Bože, k tobě se utíkám.*)

Ev.: Jan 7,40–53

Slovo na den: *Nikdy nikdo tak nemluvil.*

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	26. 3.	27. 3.	28. 3.	29. 3.	30. 3.	31. 3.	1. 4.
Antifona	270	270	270	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	270	271	272	271	272	271	271
Antifony	363	1151	1167	1183	1198	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	363	367	370	373	377	380	384
Antifona k Zach. kantiku	363	367	371	374	377	381	384
Prosby	364	367	371	374	377	381	384
Záv. modlitba	364	368	371	374	378	381	385
Modlitba během dne:							
Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	273	273	273	273	273	273
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	364	368	371	375	378	381	385
Záv. modlitba	364	368	371	374	378	381	385
Nešpory:							
Hymnus	268	268	268	269	268	269	268
Antifony	361	365	1161	1177	1193	1208	1224
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1209	1224
Kr. čtení a zpěv	361	366	369	372	376	379	382
Ant. ke kant. P. M.	362	366	369	373	376	379	383
Prosby	362	366	370	373	376	379	383
Záv. modlitba	364	364	368	371	374	378	381
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

AŽ K PROLITÍ KRVE

Marie Svatošová

O svou vzpomínku na P. MUDr. Ladislava Kubička se chtěly podělit stovky lidí. Autorka této publikace jejich dopisy zpracovala a poskládala tak vzpomínkovou knihu. Text je doplněn více než stovkou fotografií, úryvky z Kubičkových dopisů a zápisky těch, kteří se u P. Ladislava zpovídali a radili se s ním.

Karmelitánské nakladatelství, dotisk 1. vydání, váz., zúž. A5, 364 stran, 189 Kč

VELKÝ RYBÁŘ

Lloyd C. Douglas

V románu luteránského pastora je Velkým rybářem míněn Petr, se kterým se čtenář setkává ještě před povoláním za apoštola. Zpočátku je charakterizován jako energický, rozhodný a střízlivě uvažující muž, který povídkám o zázračném tešari z Nazareta hned tak nenaletí. Postupně však lze sledovat jeho proměnu v přesvědčeného Ježíšova stoupence. Celou knihou se dále vine příběh mladé zamilované dvojice Ester a Voldiho. Ona je dcerou židovského tetrarchy Heroda Antipy a jeho arabské manželky, on synem význačného arabského rodu... Román

se odehrává v časovém rozmezí od začátku Ježíšova působení až do poslání Ducha Svatého.

Karmelitánské nakl., váz., A5, 380 str., 339 Kč

KANCIONÁL

sestavili P. Ladislav Simajchl, P. Karel Cikrle se spolupracovníky a P. Oldřich Ulman

Společný zpěvník pro arcidiecézi olomouckou a diecézi ostravsko-opavskou.

Katolický týdeník, s. r. o., 10. upr. vydání (v KT 1.), 744 str., 189 Kč

HOSANA - 1 A 2

Zpěvník křesťanských písní vhodný pro zpěv ve společenstvích.

Portál, váz., A6, cena jednoho dílu 250 Kč

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA ROK 2006

Čtyřstránkový letáček s vyobrazením sv. Františka Xaverského na titulní stránce. Vzhledem k výši poštovního a balného lze samostatně objednat minimálně 20 ks.

Cena 1,50 Kč za jeden kus

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.